

Z
zpravodaj
vodních
skautů
a skautek

KAPITÁNSKÁ POŠTA

HKVS
2000/2001
r o č n í k

6

Kapitánská pošta

Obsah	strana
22. 2. – narozeniny B.P.	1
Dostal jsem tento dopis k novému roku	2–3
Sestry kapitánky	4
SKARE 01	5
Pražské mosty VI.	6–7
Zvratky	8–9
Ještě jednou vlajka HKVS	10
O naději	10
Svatojánské proudy a zplavnění horní Vltavy	11–14
Nový uzel	15
Poznámky k první pomoci nejen pro oddílovou praxi (I.)	16–18
Jarní sraz K+K – program	19
Zamyšlení – Cedník	18, 19
Kotorský závod 2001	20–21
Oo barevných víček ke koutkům pro děti	22
Ahoj vodáci Pražáci	23
Kalendář vodáckých akcí na jaře	23
Meandry 2001	23
LŠVS 2001	23
HKVS hlásí	24
Pozvánka na výstavu	24
Jarní sraz K+K – popis cesty	25

*Všechno, co děláš z lásky, je láska. A míra lásky?
To je láska sam bez míry.*

Sv. František z Assisy

Jack:

22. 2. — narozeniny B.P.

Mezinárodní den skautek — The Thinking Day — se slaví v den, kdy se narodili lord a lady Baden-Powell. Tento den není jen dnem vzpomínání, ale především je dnem přemýšlení, dnem sesterství i bratrství. Tento den není proto jenom svátkem a navíc jenom svátkem našich sester. V tento den je důležité přemýšlet znovu, co je základem a cílem skautingu. Je to den rozjímání nás všech, kteří jsme si zvolili skauting jako svůj životní styl, nad všemi problémy dnešního skautingu a života vůbec v celém světě. Proto neoslavujeme, ale zpytujeme své svědomí, jak plníme naše zákony a slib, jak se chováme mezi sebou a vůči všem lidem dobré vůle. Musíme si uvědomit, zda jsme vůči ostatním tolerantní, zda konáme akce pro pomoc tělesně postiženým ne však dáváním peněz, ale skutečnou pomocí našich sester a bratří. V tomto projevu lidskosti, ve vzájemném pochopení problémů těch druhých hledáme dobro ve společnosti, dobro, které nám stále uniká a ve společnosti dnes chybí. Budeme proto rádi, až my skauti, kteří se hlásíme k životu v pravdě a lásce si uvědomíme, že život nás všech bude krásný a v pořádku teprve tehdy, až pochopíme, že smysl našeho bytí je v hodnotách vzájemné tolerance a lidskosti. Vztah mezi námi musí být ryzí. Musíme si navzájem věřit a vidět v našem životě jen dobré stránky. Ty špatné stránky se objeví stejně, ať se snažíme je nevidět. Těchto pár řádků si pročtete znovu všichni k 22. 2. 2001.

SKAUTSKÉ IDEÁLY SPOJUJÍ SVĚT.

Dostal jsem tento dopis k novému roku

Jack

Motto:

Obavy tíží lidské srdce, ale dobré slovo vrací radost. Příslovi 12,25

Jako zlatá jablka se stříbrnými ozdobami je vhodně pronesené slovo. Příslovi 25,11

Milé sestry z DELŠ, milí přátelé,
stojíme na prahu nového roku, století i tisíciletí. Všichni si přejeme vše nejlepší do budoucna a totéž bychom přáli i všem lidem na Zemi. Dobrá přání i s obrázky letí světem. Dálky nemají ruce, nejsou však překážkou pro dobrá slova, na spojení duší nad tržišťem světa. A tak mne napadlo, že by se všichni lidé dobré vůle mohli spojit, aby pomohli dobru, lásce, kráse více a více ovládnout svět. Víím o jednom tajemství, které nám také ukáže cestu k jejich vítězství nad zlem, sobectvím a ošklivostí. Již téměř jedno století platí pro skautky a skauty celého světa příkaz dne: Každý den aspoň jeden dobrý skutek. Plnění tohoto příkazu změnilo k lepšímu mnoho lidských životů. Nyní bychom však mohli k tomu příkazu dne něco přidat všem, jako dárek veliké ceny, který máme. Mějte, prosím se mnou trochu trpělivosti, pokusím se to vysvětlit. Musím začít od Adama, abychom si rozuměli. Chci totiž říct, že slovo, lidské slovo je Boží dar pro člověka. Lidé Bible znají tuto skutečnost již ze sdělení první knihy Mojžíšovy o stvoření světa a člověka: Bůh slovem stvořil nebesa, Zem i vše, co je na ní. Nakonec slovem stvořil člověka, aby byl jeho obraz,- stvořil je jako muže a ženu a dal jim slovo-řeč-jako znamení odlišnosti od všeho živého na Zemi. Slovem stojí člověk nad vším živým, slovem poznává a pojmenovává věci, přírodu, lidi a dění kolem sebe. Člověk přichází na svět s lidskou genetickou informací vývoje, do které patří i schopnost naučit se mluvit slovy, naučit se komunikovat slovy s lidmi i s Bohem. Vše živé vůkol nás se také dorozumívá i zvuky. Známe zpěv ptáků i velryb, různé druhy štekání a vytí psů a vlků, bručení medvědů, troubení jelenů, řehání koní, syčení hadů, pískání svišťů... Tyto zvuky jsou signály dorozumívání v živočišném světě. Nejsou to však slova, jako u lidí. Slovo-v plném smyslu jeho odlišnosti od jiných zvukových signálů, má jen člověk, jediný živý tvor v soustavě živočišného světa. Slovo poznání zákonitostí, slovo chápání vztahů a hierarchie hodnot, slovo dotýkající se duchovních principů člověčenství. Lidé vědy zkoumající minulost, původ světa a člověka, říkají totéž, jen v jiném obalu slov: Člověk se objevil jako poslední v posloupnosti živočišného světa a byl již od dosud známých prvních lidí-australopitéků-člověkem s lidskými rysy a lidskou genetickou informací vývoje. Chodil vzpřímeně a po dvou, měl větší mozek než opice jemu podobného vzrůstu. Doposud si však věda ještě neumí vy-

světlit, „jak evoluce docílila, že se u člověka objevil tak velký a výkonný mozek, jímž člověk získal inteligenci a schopnost měnit svět kolem sebe (S.A.Greenfieldová: Lidská mysl. K.K. 1998, str.126)“. (Zdá se, jako by „lidé vědy“ věřili, že velikost mozku a kvalita jeho výkonnosti jsou rovnocenné veličiny). „Všechna lidská společenství bez ohledu na stupeň technologické vyspělosti mají vysoce vyvinutý jazyk. Používají jej ke sdělování myšlenek, plánování činnosti a výuce dětí. Člověk se učí mluvit automaticky, často si vůbec neuvědomuje, že ve svém slovníku má nejen tisíce slov označujících pojmy a myšlenky, ale existuje v něm rovněž gramatika-jeden ze základních rysů odlišujících řeč člověka od komunikace mezi jinými živočišnými druhy“ (str.136). Totik věda. Mohli bychom tedy konstatovat, že člověk slovem poznává a formuje, deformuje, tedy mění svět kolem sebe. Slovem se však také noří do hlubin svého myšlení i hlubin svého srdce, slovem odhaluje po krůčcích zákonitosti i své existence-a najednou se pak slovy nade vše povyšuje, jako by ony zákonitosti sám „stvořil“. Lidské slovo je znakem lidství, je to vizitka člověka, okno do lidské duše. Celý život od raného dětství do stáří získáváme nová slova, zvyšujeme svou zásobu slov, kterou ukládáme do vlastní banky jako lidskou hodnotu. předškolák jich má již několik set, mladší školák již několik tisíc, jejich kvalita je různá, proto je nutné je rozdělovat podle hodnoty. Vlastníme slova mající hodnotu perel a diamantů, slova ceny zlatých zrn poznání, víry, lásky, moudrosti. Ve své bance slov máme i závažná slova vědních oborů, slova rozeznávání dobra a zla, podstatného od povrchního, krásná slova poezie, chválení, nadšení, slovakterá rozjasňují tvář i srdce... Vlastníme však i zlá slova sobectví, klamu a lži, slova ošklivosti, chladu a tmy, slova přinášející bolest, ponížení, utrpení a smrt. Celý život je skládáme ve své mysli i podvědomí, žel, mnohé z nich hodně vybíráme a bojujeme jimi, zraňujeme v bojích o své vítězství, o své „lepší“ postavení mezi lidmi a nad nimi. Mnohými slovy se snažíme ovládat jiné, mnohá slova také ovládají nás samé. Jaká to jsou slova? Dobrá? Zlá?

Řekni mi, jaká slova nejčastěji používáš a já ti povím, kdo jsi!

Slovo má moc. Slovo je nehmotné a přece má vnitřní duchovní moc viditelně zasáhnout, rozbouřit nejen procesy rozumové a citové ale i fyziologické procesy lidského těla. Slova mají moc přinášet a sdělovat nám krásu a kulturní hodnoty minulosti i dnešků, pomáhají při budování charakteru a hierarchie morálních hodnot člověka. Slovy je možné rozvíjet inteligenci rozumu i srdce, ovlivnit lidské směřování, touhy a přání, rozhojňovat lidské city, stavět vysoké cíle lidských pokolení i přibytky pokje, radosti a lásky s atmosférou domova pro malé i velké lidi. Dobrá slova mají

moc posílnit a povzbudit, rozhojnit kladné city lásky, přátelství, soucitu i pokání. Zlá slova naopak rozbouří negativní city hněvu, zloby nenávisti, ponížení, strachu. Slovy je možné tvořit i bořit, vzít sílu i naději, ublížit a zranit. Mají moc zahřát i zmrazit, rozjasnit život, nebo ho zatemnit, vzít všechnu radost a naději. Každý člověk je bohatý slovy. Všechna slova má ve své bance hodnot. Která z nich vybíráme? Kterými častěji platíme za své postavení mezi lidmi? Jsou to slova lásky a porozumění nebo slova hrůzy, svárů a strešů?

Jsou lidé, kteří se vymlouvají, prý s dobrými slovy je třeba šetřit, aby nenastala jejich inflace. Omyl, pro banku lidských dobrých slov neplatí zákony inflace! Jednak jejich vybíráním a darováním jich druhým v naší bance neubývá, navíc mají tendenci se nejen vracet zpět, ale i putovat mezi lidmi stejně „krevní skupiny“ a někdy i měnit hodnotové relace těch, které dobré slovo zastavilo a obrátilo na cestu nových duchovních hodnot. Někdy si kladu otázku, zda zlá slova jsou také pokladem v lidských bankách. Nebo jsou spíš pohanou a prokletím? Co se za ně vlastně dostane? Co se za ně koupí? Pocit vlastní moci? S ním však také neucta k moci u poddaných, slabých, která přopravuje zkázu moci a její zlořečení. Negativní moc slova stojí proti člověku využívajícímu tuto moc i proti těm druhým. Boří totiž lidské jistoty, bere sílu k životu, rizsévá zlé zprávy, krade naději, radost i úsměvy, zaplavuje oči slzami bolesti, přináší zkázu druhým a psléze i sobě s mnohým zlořečením. Je ještě hodno stát o „poklad“ zlých slov? nebo ho raději uzamknout na sedm zámků a ukrýt ho navždy v nepřístupných hlubinách zapomenutí?

Má slova, lidská slova vypovídají o mně i o tobě, kdo jsem, kdo jsi, jací jsme.

Své děti učíme již od mala mnohá „kouzelná slovíčka“, začínající prostým: děkuji, prosím, dobrý den... táák tě mám ráda. Vývin člověka v člověka by se měl nejčastěji ubírat touto cestou rozhojňování kouzelných slov. Měla by přibývat co do množství i frekvence. Jen tak vyrůstáme v člověka s mocí měnit sebe i atosféru kolem sebe v čistší, lidšjší. Mnozí z nás vyrůstali od dětství ve skautském hnutí, které nám mimo morálních norem a hodnot dalo i příkaz dne: Aspoň jeden dobrý skutek denně. Nebylo vždy jednoduché v mládí i dospělosti plnit tento příkaz. Stálo hodně úsilí než jsme se to naučili a pak to večer při letném zpytování svědomí a hodnocení dne zkontrolovali. Aspoň jeden dobrý skutek denně se nám však jako morální příkaz pro člověka - skauta dostal pod kůži. Snad i proto přežilo naše hnutí všechna příkoří a zákazy aktivit po mnoho let totálních režimů u nás — fašizmus, komunizmus...

Stojíme na prahu nového roku, století. Je to čas na nová rozhodnutí, nová předsevzetí, stavění nové tradice, nový směr vertikálního růstu člověčenství v každém z nás. Snad je tu i čas přidat nám sakutům a všem lidem dobré vůle — třeba dobrovolný a tajný — další příkaz dne pro budování lepších zítřků v tomto našem novém století: aspoň tři dobrá slova denně! Tři dobrá slova, dobré přání, dobré zprávy.

Tři dobrá lidská slova denně! Tři lidská slova, která potěší, povzbudí, dodají sílu, rozzáří úsměv, zahřejí srdce člověka vedle nás — blízkého, známého i neznámého. Každý člověk přece potřebuje ke svému životu také dobré slovo.

Dostane-li ho neočekávaně v obyčejném všedním dni, všední situaci a někdy i od neznámého člověka, rozjasní se mu den. Jak je to jednoduché! Snad myslet chvíli na to intenzivněji, abychom denně rozdali tři dobrá lidská slova. Bude to třeba chvíli trvat, než se nám dostane pod kůži jako nový zvyk v komunikaci s lidmi. Pomyslíme-li však, jakým jednoduchým lidským počinem každého dne můžeme přispět ke zlepšování mezilidských vztahů a atmosféry mezi lidmi vůkol nás, snad nám pomůže naučit se to, vytrvat v rozdávání ze šuplíků dobrých slov své banky. Tři dobrá slova denně. Jejich přínos se násobí u obdarovaného i u dárce. Fun- guje to, vím!

Zvu Vás tedy do tajného společenství Tři dobrých slov denně. Chceme změnit sebe i svět kolem nás k lepšímu i darem tří dobrých slov. Třeba jen prostých: ... ráda ti pomohu, maminko, ... odpusť, kamaráde, ... mám tě ráda, brácho, ... nechtěla jsem ti ublížit, ... promiň, byla jsme sobecká, ... jsem ráda, že jsi! ... lituji, ...

Tři dobrá slova denně pro druhého nás postaví na stranu dobra, lásky a pohody mezi lidmi, kde se problémy v lidech a mezi nimi již neřeší v rovině vítěz — poražený, ale v rovině vítěz — vítěz. A pro tuto reálnou vidinu zlepšování lidskosti v člověku sand stojí za to přemoci třikrát denně v sobě „starého sobeckého člověka“ a dát přednost plnému lidství. Vítám vás ve společenství Tři dobrých slo denně, přátelé. Přeji vám odvahu a sílu vítězit nad sebou, žít čestně a statečně ve všech i všedních dnech příštího roku a stolití. Přeji vám zdraví a lásku, která nepřestává, poznání Slova, které na počátku bylo u Boha a to Slovo byl Bůh a všechno povstalo skrze ně (Jan 1. In). Přeji vám hojnost Božího požehnání. Jsem ráda, že jste mé sestry, moji přátelé.

Se srdečnými pozdravy a stiskem levice
vaše Iva Vaňková
Hostěnice, 1. 1. 2001

MANŽELÉ BADEN-POWELLOVI

Sestry kapitánky!

22. únor je ve skautském hnutí tradičním dnem, kdy si připomínáme, že jsme světovým společenstvím nejen chlapců, ale i dívek. I my, skauti vodní, máme mezi sebou dost sester, o kterých rád říkám, že jsou to správní chlapi.

Dovolte proto, abych vám, milé sestry, k skautskému svátku místo kytičky mořských sasenek, hvězdic a lilijic opsal činy několika slavných, známých i méně známých žen, jejichž jména jsou spjata s mořem:

Staré severské ságy hovořící i Vikinzích, kteří objevili Ameriku půl tisíciletí před Kolumbem, se zmiňují i o ženách, které drsné syny severu doprovázely na jejich objevitelských plavbách. Kolonizace Islandu, Grónska a Vinlandu by bez odvážných žen ani nebyla možná. Uvědomíme-li si, na jakých křehkých plavidlech se Vikingové vydávali na moře, musíme ocenit odvahu nejen těchto vynikajících mořeplavců, ale i jejich žen.

Angličanka Mary Readová a její kolegyně Anny Bonnyová byly neslavně známé vůdkyně pirátů sedmnáctého století.

Jachting, sport zrozený v puritánském prostředí viktoriánské Anglie byl původně jen mužskou záležitostí, ale již roku 1877 se odvážila Joann Crappová se svým manželem na šestimetrové jachtě New Bedford překonat Atlantický oceán z Ameriky do Evropy. I když moře nesnášela právě nejlíp a její účast na zápase s oceánem byla chvílemi jen symbolická, stala se první ženou, která zdolala oceán na malém plavidle.

První ženou, která zdolala oceán sama, byla osmatřicetiletá Angličanka Ann Davisonová. 18. května 1952 vyplula na jachtě Felicity z anglického Plymouthu. Přes Casablanku a Kanárské ostrovy doplula za šedesát pět dní jižní pasátovou cestou na Barbados a později přes Miami až do New Yorku.

Třiatřicetiletá Američanka Sharon Sitesová přeplula v roce 1965 na jachtě Sea Sharp 2500 mil z Kalifornie na Havajské ostrovy. Přestože si cestou zlomila ruku, doplula do cíle za třicet devět dní. V roce 1969, již provdaná Adamsová a matka dvou dětí, přeplula Pacifik znovu, tentokrát východním směrem z japonské Jokohamy do San Diega v Kalifornii. Ke zdolání více než 5900 mil dlouhé cesty potřebovala sedmdesát tři dny, často velmi dramatické. Zažila sedm bouřek, několikrát ji ohrožovali žraloci, ale největším problémem byla samota. Aby se s ní vyrovnala, natáčela svůj hlas na magnetofon, a v kritických chvílích si pásek pouštěla.

První ženou, která sama překonala Atlantik oběma směry, byla Němka Ingeborg Heisterová. Na trimaranu Ultimo Ratio přeplula roku 1969 za třiatřicet dní z Las Palmas na Barbados a následujícího roku zpět přes Bermudy a Azory do Gibraltaru.

Jihoafrická jachtařka Anna Woolfová na čtrnáct metrů dlouhé jachtě Zama Zulu plula roku 1976 z Kapského Města do skotského přístavu Bowling. 8900 mílová cesta jí se zastávkami na Svaté Heleně a ostrově Ascension trvala sto devět dní.

Slavných transatlantických závodů osamělých mořeplavců OSTAR (ne OSKAR!) pořádaných každé čtyři roky, se zúčastňují rovněž ženy. První byla Němka Edith Baumannová, která roku 1968 vyplula na trimaranu Kaola III, ale po třítydenní plavbě musela kvůli poškození lodi vzdát. O čtyři roky později závod dokončily již tři jachtařky - Francouzka Marie-Claude Fau-

rouxová (byla čtrnáctá ze čtyřiceti tří lodí, které závod dokončily), dále pak Polka Tresa Remiszewska a Francouzka Anne Michailoffová.

Něco jiného než závody osamělců přes Atlantik jsou osamělé plavby kolem světa. Jednou z prvních žen, které se o to pokusily, byla padesátiletá (!!) Australanka Anny Gashová. Po rozpadu svého manželství hledala nový smysl života a našla jej na moři. Prodala veškeré jmění včetně auta, koupila malou jachtu Ilmo a roku 1975 vyplula ze Sydney. Navigaci i jachtingu se učila až cestou. Šťastně se dostala na Réunion v Indickém oceánu a odtud ji do jihoafrického Durbanu doprovázel Angličan John Clerc. Další cesta Anny vedla přes Kapské Město do Akkry v Ghaně. Zde ji však zloději vyrabovali jachtu a potom ještě poškodil přístavní remorkér. Loď byla v tak žalostném stavu, že po dalším startu nezbyvalo Anny nic jiného, než v nejbližším přístavu naložit ji na velkou loď plující do Londýna. Na zpáteční cestu se vydala přes Gibraltar a Kanárské ostrovy. To už byla zcela bez prostředků a pokračovala jen díky skromné finanční pomoci solidárních jachtařů. Přes Trinidad, Panamský průplav, Tahiti, Fidži a Novou Kaledonii dorazila do Sydney po čtyřech letech v roce 1979. Osamělá plavba to vlastně nebyla, ale Anny Gashové o to vlastně ani nešlo.

28. března 1976 se začala plavba jachty Mazurek s polskou inženýrkou a kapitánkou dálné plavby Krystynou Chojnowskou-Liskiewiczovou na palubě. 28 696 dlouhou trasu z Las Palmas na Kanárských ostrovech přes Atlantik, Panamský průplav, Galapágy, Tahiti, Markézy, Sydney, Velký korálový útes, Torresův průliv, Maritius, Durban, mys Dobré naděje a Azory ukončila opět v Las Palmas téměř po rovných dvou letech 20. března 1978. Stala se tak první ženou, která sama obeplula svět.

Největší její konkurentkou byla Novozélandka Naomi Jamesová, která vyplula 9. září 1977 z anglického Dartmouthu. Její cesta vedla opačným směrem kolem mysu Dobré naděje Indickým oceánem k břehům Austrálie a Tichým oceánem kolem mysu Hoom. Velká část plavby tedy vedla „řvoucími čtyřicítkami“, což je oblast mezi 40o a 50o jižní šířky charakteristická neuvěřitelně silnými západními větry. Plavba měly vysloveně sportovní charakter a Naomi ji zamýšlela uskutečnit bez mezipřistání. Musela však přece jen na tři dny zakotvit v Kapském Městě, protože se jí poškodilo samočinné kormidlo, a později v Port Stanley na Falklandách, když se předtím její jachta Express Crusader nedaleko Hoomu v gigantických vlnách převrátila. Trasu své plavby přetřela 28. dubna 1978 a do Dartmouthu vplula 9. června 1978. Naomi Jonesová obeplula svět sice jako druhá, ale byla první ženou, která zdolala nebezpečný mys Hoom. Téměř ve stejnou dobu uskutečnila svou plavbu i Francouzka Brigitte Oudryová na jachtě Gea, rovněž „řvoucími čtyřicítkami“ okolo Hoomu.

Bratři kapitáni!

U vědomí, že ty ženské někdy na palubu přece jen patří, stiskněte těm ve svých oddílech a přístavech za mne i za sebe levou tlapu, případně tlapku.

Váš Vezír

SKARE 01 – podrobné informace

Prokop Sam Jícha

Jak jsme již informovali, koná se SKARE 2001 ve dnech 4. 5. 2001 - 8. 5. 2001 na skautské základně na Seči. Pořadatelem bude zajištěno po dobu trvání akce stravování takto:

- 5. 5. — sobota: snídaně, oběd, večeře
- 6. 5. — neděle: snídaně, oběd, večeře
- 7. 5. — pondělí: snídaně, oběd, večeře
- 2. 5. — úterý: snídaně, oběd

Po celou dobu budou navíc k dispozici nápoje (tedy čaj).

Sraz účastníků bude v pátek dne 4. 5. 2001 od 17 hodin na základně Seč. Pokud bude počasí příznivé, bude 5. 5. postavena trať a zahájeny rozjížděky mistrovství vodních skautů, v neděli a v pondělí budou tyto rozjížděky pokračovat a buď v neděli, pondělí, nebo v úterý dopoledne se pojedje Modrá stuha. Odjezd bude v úterý po obědě. Kromě doby srazu a odjezdu je vše ostatní v programu možno změnit. Pokud bude čas vycházet, budou zařazeny další rozjížděky v jednotlivých kategoriích na trojúhelníku, takže se nedá předpokládat, že by čas nějak zbyl pro nějakou nezávaznou činnost. Vzhledem k nabitosti programu bude moci asi jenom jedna loď vystrojená přímo na závodech Jachtservisem absolvovat celý program. To píšu jako upozornění těm, kteří chtějí výstroj od Jachtservisu na závodech získat.

V Praze dne 11. 2. 1999

Vážení rodiče a učitelé,

obracím se na Vás s prosbou o umožnění účasti členů oddílů vodních skautů na celostátní akci SKARE 99 (skautská regata - závody oplachtěných pramic), která se bude konat ve dnech 5. 5. až 8. 5. 2001 na Sečské přehradě v Železných horách.

Toto setkání příznivců jachtingu z řad mládeže pořádáme již šestý rok a těší se velkému zájmu. Protože se jedná o časově náročnou akci, snažíme se každoročně využít kombinace tří volných dnů - soboty, neděle a státních svátků 1. případně 8. května. V letošním roce však připadají tyto svátky na úterý a proto bychom potřebovali ještě využít jeden pracovní den, pondělí 7. 5. 2001. Setkání vodních skautů z celé republiky s bohatým společenským i kulturním programem považujeme za vhodný příspěvek mimoškolní výchově mládeže. Věříme, že naši prosbě vyhovíte a uvolníte zájemce o účast na SKARE 01 z pondělního vyučování dne 7. 5. 2001.

Předem Vám děkujeme

za HKVS Vladimír Cvrček – hlavní kapitán

Cena za stravné a ubytování byla stanovena na 250 Kč na osobu. Startovné se platí ve výši 20 Kč na přihlášenou loď do jednoho závodu.

Předběžné přihlášky účastníků je třeba zaslat do 16. 4. 2001 na adresu Ing. arch. Jaroslav Vondra, Ke Kamenci 1604, 530 03 PARDUBICE. Pro uznání přihlášky je rozhodující datum na poštovním razítku, případně datum osobního předání. Kdo nezašle tuto přihlášku včas, může sice závody absolvovat, bude ale muset zaplatit dvojnásobné startovné, nebude mít nárok na případnou dotaci na dopravu, nebude mít zajištěné stravování a stejně jako všichni ostatní nebude mít přístup do kuchyně, takže vlastně ani nebude moci vařit. Přihláška však není jmenovitá, čímž by její sestavení nemělo dělat problémy. Spolu s přihláškou je nutno zaplatit polovinu stravovacího poplatku (tedy 100 Kč za osobu). Startovné se platí při podávání konkrétních přihlášek do závodu.

Požadavky na Jachtservis adresujte přímo na adresu O. Randák, Pod Královkou 1a, 169 00 PRAHA 6, tel. 02/20512571. Ti kteří své požadavky neoznámí na Jachtservis předem, budou mít nejspíš velkou smůlu, protože není možné vláčet na Seč celý sklad materiálu jen tak, pro strýčka Příhodu.

Předběžná přihláška na SKARE 01

Počty v přihlášce jsou předběžné, pokud budou ale překročeny, bude oddíl, který uvede nesprávnou přihlášku potrestán zvýšeným startovním pro nepříhlášené posádky a může se stát, že pro něj nebude zajištěno stravování. Oddíl, který neobsadí přihlášený počet účastníků bude muset zřejmě zaplatit a odebrat stravu i pro ty, kteří byli sice přihlášení (i když ne jmenovitě), ale nepřijeli (to bude platit tehdy, když nebude vyhnuti a jídla bude buď moc, a nebo málo).

Středisko označte číslem podle registrace (např. 7. přístav Pardubice má číslo 506 07), oddíl potom trojmístným číslem (např. 012).

Středisko :	Oddíl :
Přihlašujeme	Počet :
Lodě ve třídách P 2.X, P 5.X	
Lodě v jiných třídách	
Posádek pro mistrovství kat. vlčat	
Posádek pro mistrovství kat. skautů	
Posádek pro mistrovství kat. roverů	
Posádek pro Modrou Stuhu HKVS	
Celkem účastníků včetně nesoutěžících	

Pražské mosty VI.

Pavel Česák

Staré město pražské bylo s Hradem na levém břehu odedávna spojeno brodem, v jehož trase byly stavěny první pražské mosty dřevěné. Na pravém břehu ústily v místech dnes nazývaných Na zábradlí. Václav Hájek ve své kronice zmiňuje stržení dřevěného mostu povodní již v roce 795 a dalšího v roce 1008. V Kristiánově kronice se píše o záračném přenesení ostatků svatého Václava v roce 932 přes povodní poškozený most. A Kosmas uvádí, že v roce 1118 byl pražský most zaplaven velkou vodou do výše 10 loket. Stržení dalšího dřevěného mostu povodní v roce 1157 bylo podnětem ke stavbě prvního kamenného mostu. Tento most byl stavěn mezi lety 1169 až 1174 a byl pojmenován po druhé manželce knížete Vladislava II. a později prvního českého krále Vladislava I., Němkyni Juditě. Královna Judita byla zřejmě velmi energická a vzdělaná dáma. Svého manžela prosazovala na dvoře císaře Fridricha I, což mu po tažení do Itálie a dobytí Milána vyneslo onen královský titul. V té době byly ve střední Evropě pouze dva kamenné mosty. Nejstarší byl v Drážďanech a podle některých odborníků měl pouze kamenné pilíře, druhý byl v Řezně. Dokonce ani legendární most v Avignonu ještě nestál, byl postaven až v letech 1177 až 1185.

Juditin most byl postaven z pískovce a měl 20 pilířů a 21 oblouků nad řekou a dalších pět na přilehlých březích. Oblouky kruhového profilu měly nestejná rozpětí od 7,4 do 19 metrů. Celková délka mostu byla 514 metrů a šířka 6,8 metru. Dlažba byla vzhledem k pozdějšímu mostu Karlovu o 4 až 5 metrů níž. Na Malé Straně byla v letech 1200 až 1235 postavena dvojice věží s mezilehlou branou, na staroměstském břehu byla v druhé polovině 13. století postavena věž průjezdná. Most byl stržen povodní dne 3. února 1342, kdy nakupené kry a dříví dokonaly dílo zkázy. Z původního Juditina mostu se dodnes zachovaly některé stavby. Jednak je to nižší ze dvou malostranských mosteckých věží mostu Karlova a dále staroměstská věž, která je zazděna do nároží kláštera křižovníků s červenou hvězdou. Pod průčelím klášterní budovy je zachován krajní pravobřežní oblouk, zbytky oblouků jsou zazděny i ve sklepech domů v blízkosti domu „U tří pštrosů“ na Malé Straně. Za nízkých vodních stavů bývalo možné spatřit zbytky návodních pilířů severně od Karlova mostu, naposledy při protržení Helmovského jezu v zimě 1941 - 42. Most měl pravděpodobně i sochařskou výzdobu. Z ní se zachovala pouze hlava Bradáče, která prý byla portrétem stavitele mostu a zároveň sloužila Pražanům jako kritický bod vodočtu. Stoupla li voda k vousům Bradáče, byla to výstraha před začínající zátopou Starého města. Dnes již není na původním místě a spolu s regulací řeky již tento význam ztratila. Dalším byl zachovaný reliéf, zobrazující několik postav, z nichž jedna sedící předává listinu postavě klečící. Význam nebyl vysvětlen a pět let po odhalení v roce 1888 v Malostranské mostecké věži byl z ignorace domácího Františka Bárty odsekán. Zachovala se pouze hlava klečící postavy, která je dnes v depozitáři Mu-

sea hl. m. Prahy.

Na nový kamenný most si Praha musela několik desetiletí počkat. Základní kámen byl položen dne 9. července 1357, tedy patnáct let po stržení mostu Juditina. Stavitelem byl Petr Parlér původem z Würtemberku, do Prahy přišel roku 1356 z Gmündenu. Stavbu vedl 40 let a za tu dobu se s Prahou on i jeho rodina dokonale szili. Když roku 1397 zemřel byl most již sjízdný, ovšem zdaleka ne dokončený. Most byl dokončen kolem roku 1402, malostranská vyšší věž až v roce 1407. Celková délka mostu je skoro 516 metrů a šířka včetně zábradlí asi 9,5 metru. Šestnáct oblouků o rozpětí od 16,6 metru do 23,3 metru, niveleta vozovky je až 13 metrů nad hladinou, díky tomu most lépe vzdoroval náporům velkých vod než most Juditin. Přesto byl most povodní ohrožen mnohokrát. Již v době stavby v letech 1359, 1367, 1370, 1373 a 1374. V roce 1432 strhla velká voda pět pilířů. Rozsáhlé opravy se protáhly až do roku 1503, který byl potom občas a nepřesně uváděn jako rok dokončení stavby. Další škody most utrpěl při povodních v letech 1655, 1784 a 1845. Roku 1784 se zřítily i vojenská strážnice včetně posádky a ženísté pražské posádky most opravili v následujícím roce zaberaněnými pilotami. Největší katastrofa v novodobé historii postihla most 4. září 1890, kdy byly povodní a v důsledku nahromaděného dříví strženy dva pilíře a tři oblouky. Tehdejší tisk hovořil o zkáze této památky. Samozřejmě bylo usneseno o obnově, nějakou dobu se ale polemisovalo o její podobě. Inženýr J. Kruis navrhoval nově vybudovat místo původních dvou pilířů a třech oblouků pilíř jediný a dva oblouky, tím by se zvětšil průtočný průřez pro odchod velkých vod v budoucnosti. Naštěstí nebyl tento sice technicky správný, ale z hlediska estetického nepřijatelný zásah do mostního celku akceptován. Jinak tomu bylo při použití jiných moderních technologií. Nové pilíře č. 5 a 6 byly založeny novodobě na železných kesonech zapuštěných 65 cm do břidlicového skalního podkladu až v hloubce 9,3 metru. Nové zdivo pilířů bylo až do úrovně normální hladiny provedeno z žulových kvádrů, teprve nad hladinou bylo provedeno z původní opuky a pískovce. Tak bylo při použití nejmodernější technologie dosaženo toho, že oprava pohledově nijak nenarušuje celkový ráz mostu. Železné kesony dodala Pražská akciová strojírna podle návrhu inženýra A. V. Velflíka a zakládání provedla budapeštská firma G. Gregersen. To bylo kritizováno jako nevlastenecké, ale v té době ještě české firmy neměly dostatek zkušeností s pneumatickým zakládáním a věc nesnesla odkladu. Při zakládání byly odkryty původní základy pilířů, které byly tvořeny trámovým roštem, položeným na urovnané šterkové dno. V místech křížení byl zatížen mlýnskými kameny a na tom všem spočívalo zdivo pilíře. V pilíři č. 6 byla nalezena zinková destička s německým textem, který podával zprávu o opravě jeho návodního zhlaví po povodni roku 1784. Nově postavené oblouky byly odlehčeny nad novými pilíři a v cípech kleneb zaklenutými dutinami. Ty jsou přístupné poklapy uprostřed vo-

zovky. Koncem poslední války, kdy německá okupační správa plnila směrnice o podminování všech pražských mostů, byly tyto dutiny presentovány jako vhodné opatření, na které pamatoval již „soukmenovec“ Peter Parler a tím byl most uchráněn nevhodných zásahů. Oprava mostu po povodni se protáhla až do roku 1892, po tu dobu sloužilo přes protřžené místo dřevěné provisorium. Potom se ještě pokračovalo v zabezpečování dalších pilířů věnci kesonů, které tentokrát dodala mostárna Bratří Prášilů a práce již prováděla česká firma Kress a Bernard.

Po staletí se říkalo mostu prostě Kamenný, teprve v roce 1848 byl z podnětu K. Havlíčka Borovského nazván mostem Karlovým. Všeobecně je znám svým jedinečným výhledem na panorama pražského Hradu a především galerií soch. Nejstarší sochou je postava Bruncvíka na protivodním zhlaví posledního pilíře před Kampou. Dnešní bronzová socha je z roku 1884 od sochaře Šimka a nahradila starší sochu, které švédská kule koncem třicetileté války urazila hlavu. Druhý nejstarší je krucifix na povodní straně třetího pilíře. Dnešní bronzové provedení je opatřeno hebrejským nápisem, který byl pořízen z pokuty, ke které byl roku 1696 odsouzen pražský Žid pro urážku náboženství. Jak byl tehdejší rozsudek rafinovaný dosvědčuje to, že dodnes je nápis ostnem, k němuž musel být v nedávné době přičiněn vysvětlující text, který na bronzových tabulkách v jazyce českém, hebrejském a anglickém tento hrot poněkud otupuje. Dnešní krucifix stojí na místě původního dřevěného. Ten natolik pohoršoval „zimní královnu“ Alžbětu, že měl být odstraněn. Dřív než k tomu stačilo dojít, musela se z Prahy pakovat sama nešťastná královna po prohrané bitvě na Bílé hoře. Tento původní krucifix se zachoval, byl věnován opatem Sobkem z Bilenberka benediktinskému klášteru ve Sv. Janě pod Skalou. Tam ho můžete dodnes spatřit v kostele Sv. Jana Křtitele na hlavním oltáři. Teprve po třicetileté válce byla vztyčena další sousoší. Jejich autory jsou věhlasní barokní sochaři Matyáš Bernard Braun, Josef Max, Emanuel Max, Ferdinand Maxmilián Brokoff, Jan Brokoff a další. Nejmladší je sousoší Sv. Cyrila a Metoděje od Karla Dvořáka z roku 1928, které nahradilo původní sousoší se Sv. Ignácem z Loyoly, zřícené při povodni v roce 1890. Samozřejmě že většina dnešních plastik jsou kopie, originály jsou uloženy v lapidáriu.

Kromě výše uvedených, se k mostu vztahují další jména z naší historie. Zmíním se již jen o dvou. Prvním je generální vikář Jan z Pomuku, známý Sv. Jan Nepomucký, jehož pravděpodobně již mrtvé, tělo bylo svrženo s mostu po mučení, kterého se prý zúčastnil i sám král Václav IV. Místo této politováníhodné události je označeno v zábradlí vsazeným mosazným křížkem. Druhým je „dlouhý páter“ jezuita Jiří Plachý, který se roku 1648 v čele svých studentů neohezkavě podílel na obraně staroměstské mostecké věže a přilehlých vltavských břehů proti útočícím Švédům. Ti zradou obsadili a vyplnili Malou stranu i Hradčany a brousili si zuby i na Staré město. Pražské měšťany jistě nebylo možné podezírat z přílišné oddanosti rakouskému císaři, i když to tak později presentovali. Tenkrát jim nepochybně šlo především o obranu životů svých i svých blízkých a ochranu vlastního majetku. Scénu zobrazuje panorama bitvy se Švédy na Karlově mostě od Adolfa a Karla Liebscherů a Vojtěcha

Bartoňka z roku 1891, umístěné v bludišti na Petříně.

Zbývá dodat, že již v roce 1723 byl most osvětlen olejovými lampami, které byly v roce 1866 nahrazeno plynovým osvětlením na historisujících novogotických litinových kandelábrech. Dnes je samozřejmě elektrifikováno. Po mostě také začátkem 20. století jezdila i tramvaj. Aby pohled nebyl znešvařen trolejemi, byl přívod proudu ze třetí kolejničky, umístěné v drážce uprostřed koleje. Nebylo to ovšem poprvé, co po mostě přejížděla kolejová vozidla. Dávno předtím, mezi lety 1852 až 1880 byly po mostě, samozřejmě na podvalníku a s koňským potahem, přepravovány vagony ze smíchovské Ringhoffery vagonky na nádraží Státní dráhy (dnešní Masarykovo). Hezky o tom píše Ignát Hermann v povídce „Projížďky Prahou“. Počátkem sedmdesátých let 20. století byla provedena důkladná rekonstrukce horní stavby. Při ní bylo opraveno rozrušené zdivo, provedeny izolace oblouků i vozovky a položena nová dlažba. Rekonstrukce měla ale i své stinné stránky. Nejproblematičtější byla instalace armované železobetonové desky pod vozovku, která měla vyztužit konstrukci mostu. Místo toho vnesla do stavby nežádoucí pnutí, která se projevila trhlinami v klenbách a vybočováním poprsních zdí. V současné době se jedná o tom, jak tyto neblahé příčiny i důsledky odstranit, kde na to vzít peníze a jak opravu provést. Zda za provozu s dílčími uzávěrami, nebo při celkovém uzavření mostu. Doufejme, že to bude provedeno včas.

Literatura:

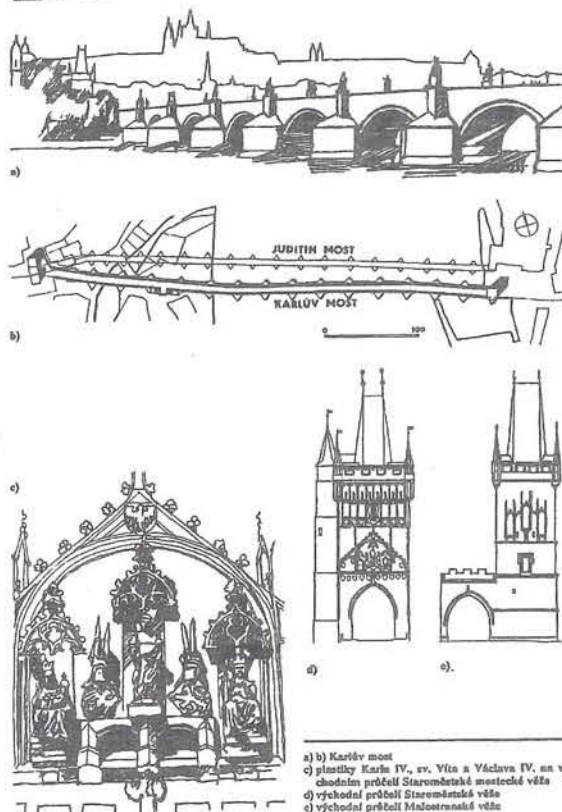
Fischerové – Pražské mosty

Jan Herain – Karlův most v Praze

Staňková, Štursa, Voděra – Pražská architektura

Ottův slovník naučný

Karlův most

a) b) Karlův most
c) plastika Karla IV., sv. Víta a Václava IV. na východním průčelí Staroměstské mostecké věže
d) východní průčelí Staroměstské věže
e) východní průčelí Malostranské věže

Zvratky

Pavel Česák

I. Žmoulej čepici, šoupej nohama, aneb o smyslu úředních hodin

Nepřekvapilo mne příliš, když se mi to stalo v postbolševické úřadovně bytového družstva. Nečekal jsem ale, že se situace bude opakovat ve čtvrtém patře známé budovy na Senovážném náměstí. Již jsem si zvykl, že časopisy nedostanu ze známosti třeba už v pátek po jejich dodání z tiskárny. Přišel jsem tedy až v pondělí odpoledne v termínu distribuce uveřejněném kromě jiného i na internetových stránkách TDC a narazil na zamčené dveře s nalepeným lístkem „Z technických důvodů zavřeno“. Dovedu si samozřejmě představit důvody, které by fyzickému vydání časopisů mohly bránit. Z oken budovy ale nešlehalo plameny, pode dveřmi nevytékala voda z prasklého potrubí, nikde nepobíhali zdravotníci odnášející bezdýché zaměstnance postižené nenadálou chorobou. Protože jsem chtěl časopisy rozdat již na úterní schůzce, nehledě k tomu, že cesta hromadnou dopravou na Ústředí trvá asi hodinu (tam, druhou zpátky), rozhodl jsem se chovat asertivně (tedy ne drze, ač si to příslušní zaměstnanci jistě myslí, ale s vědomím svých nároků). Ještě jsem se jednou přesvědčil, že jsou opravdu úřední hodiny a zaklepal. Po otevření dveří se odehrál zhruba tento rozhovor:

– Ahoj.

– Nazdar, co chceš?

– Časopisy.

– Nevidíš? Je zavřeno!

– Ale časopisy máte?!

– Máme, ale nevydáváme, nejde počítač, přijď jindy.

– Na to, abys mi dal časopisy, přece nepotřebuješ počítač???

– A jak mám vědět, kolik toho máš? A jak si mám zapsat, žes je dostal?

– Kolik jich je ti řeknu a napiš si to na papír!

Podle výrazu tváře přítomných zaměstnanců jsem usoudil, že tak nehorázný požadavek (tedy aby si něco napsali na papír) nikdy neslyšeli a tak se zmožili na jediné:

– To kdyby řekl každý...

Protože jsem se tvářil neústupně, dočkal jsem se nakonec toho, že jsem mohl shrábnout předhozené časopisy a jít po svých. Víím, že řada dalších tak úspěšná nebyla. Stížnosti na podobné případy jsem se dočetl i v příspěvcích do předšněmové diskuse. Rozhodl jsem se tedy připomenout, proč byly kdysi úřední hodiny zavedeny.

Nemusíme se vracet až k starým Řekům či Římanům, stačí jen do „starého dobrého Rakouska“. Tehdy byly zavedeny úřední hodiny, aby lidé neztráceli čas docházením na úřady, jejichž úředníci by se dávali před nepohodlnými návštěvníky zapírat, nebo jinak protahovali byrokratický proces. Tehdy se úředník musel podle svých možností věnovat návštěvníku vždy, ale úřední hodiny byly vyhrazeny především tomu, takže věc návštěvníka měla v této době přednost před vším ostatním. Teprve v pozdější době „dělnických kádrů“ se stalo zvykem, že mimo úřední hodiny nebyl přijímán nikdo a v úředních hodinách to záleželo na libovůli úředníka. Je samozřejmě možné diskutovat o tom, kterou dobu si vezmeme za vzor. Přesto tvrdím:

Úřední hodiny neslouží k ochraně úředníků před dotěrnou chátrou!

NAOPAK:

Úřední hodiny jsou jistotou pro návštěvníka, že se jeho věci bude někdo zabývat!

V souvislosti s tím by bylo možné uvážit, jak jsou úřední hodiny stanoveny. Jejich dopolední začátek i polední přestávka jsou pro většinu návštěvníků nezajímavé. Jinak je to s jejich koncem v 18:00 hodin. Naše organizace staví zásadně na činnosti dobrovolníků, kteří se věnují skautské činnosti až po svém zaměstnání. Ovšem dnes není výjimka, že toto zaměstnání končí kolem 17. hodiny, nebo i později, a k tomu ještě ta cesta MHD! Z tohoto pohledu se jeví jako nezbytné, aby organizace, která má sloužit těmto lidem (a kteří ji také platí!) měla „zavíračku“ později! Ovšem způsob myšlení zobrazuje i veřejná prezentace. A tak se z internetové stránky TDC na mne dívá fotoaparát na pozadí pětícípé hvězdy. Jako z nástěnky „reflektoru mladých“. Spolu s vystupováním některých zaměstnanců již jen „srp a kladivo“ chybí k dokonalému dojmu. Ale možná, že se mylím. Třeba je to součástí geniální strategie k udržení sympatií zákazníků i po tom, až bude ukončen oktrojovaný odběr časopisů.

II. Co jsem se dočetl v časopisech

V lednových časopisech mne zaujaly dva články. Jednak v Skautu - Junáku reportáž z 31. jamoborée: bílé rukavice jsou opravdu inspirující a žádám, aby to krojová komise uvážila.

Druhý článek napsal do Skautingu Marek Bárta. Začnu od konce. Marek připomíná, že častou výtkou práce ústředí byl nezájem o výchovné věci, ale v příspěvcích do předšněmovní diskuse se to neprojevovalo.

Ono není divu, říká se přece „kde nic není, ani smrt nebere“. Vždyť odbor pro skauty nepracuje a příslušný zpravodaj zřejmě mudlá svoje nápady svépomocí a jen podle vlastní hlavy. Že produktivita práce je při takovém přístupu mizivá a její výsledky přijímány s rozpaky je nasnadě. Co mne opravňuje k takovému tvrzení? HKVS jmenoval pro práci do tohoto odboru svého zástupce (Gumu), ale ten nebyl na žádné jednání pozván, přestože o to opakovaně usiloval. Musím však přiznat, že např. nejkřiklavější nesmysly byly z pravidel Svojsíkova závodu odstraněny.

Marek míní, že výchovnými otázkami se zabývají patrně pouze oddíláci, kteří své připomínky nepiší. To je ovšem příznačné. Skautský lid je rozdělen do několika vrstev a oddíláci se v té nejspodnější babrají s dětmi, šklidí prostředky na činnost a to až po studiu či zaměstnání. A vrstva nejvyšší vymýšlí podoby razítek a vydávání směrnic, které ti dole nemají čas ani náladu studovat. A někde mezi tím se plácají činovníci nejrůznějších funkcí, kteří se většinou stačí jen starat o to, „aby se vlk nažral a koza zůstala celá“. Přidám drb: na dnešní (1.2.2001) zasedání HKVS se dostavili členové ÚR Rejpal a Wabi s žádostí o rozhodnutí, jestli chceme mít na knoflících lilii nebo kotvu. Můj hlas, aby knoflíky měly dvě dírky, zůstal nevysly-

šen, tak tam budete mít lilii. A to jsem si myslel, že knoflíky jsou dávno hotová věc, svědčí to ovšem o tom, čím se naši vrcholní představitelé zabývají.

O něco výše se Marek zabývá hodnocením stezky a dělení dětí do věkových kategorií. Tím druhým by se měli zabývat kvalifikovaní odborníci. To první známe z oddílové praxe, o té se ostatně zmiňuje i Marek. Jsou dnešní děti chytřejší, schopnější (v tom dobrém slova smyslu) a mají víc času než děti v době Svojsíkově? Klade na ně stezka odpovídající požadavky? Dnešní stezku každý máte, obsah nováčkovské zkoušky uvedené ve Svojsíkově Organizaci z roku 1930 vám tu vypíši:

1. zná skautský zákon a heslo a rozumí jim
2. zná nejobvyklejší skautské značky a veškeré skautské pozdravy
3. zná čs. státní hymny, znaky a vlajku republiky
4. dokáže tyto zručnosti: přišití knoflík, zašití trhlínu v oděvu, vyčistí si obuv a nabrousí nůž
5. umí uvázati šest skautských uzlů

k tomu ještě účast na čtyřech cvičeních a tolikéž schůzích
Na to vše měl nováček půl roku!

Myslím, že obsáhlost podmínek stezky a z ní plynoucí zdlouhavost plnění je fatálně demotivující!

III. Zákony, aneb na co máme ČRD M

Když se zakládala ČRD M, nejpádnejším argumentem bylo, že tato rada bude představovat partnera pro jednání se státními orgány při prosazování zájmů dětských organizací, při připomínkování v oblasti legislativy etc. A potom se ve Skautingu dočtu památnou větu: „...nikdo netušil, co nový zákon skrývá. To se zjistilo až poté, co byl zákon přijat“. To je překvapeníčko, ano, je řeč o zákonu „o zdraví“ a jeho prováděcí vyhlášce (s tou se snad dá ještě něco dělat?). Očekával bych, že struktura, jejímž posláním je působit ve prospěch dětských organizací kromě jiného i na poli legislativy bude jednání ve sněmovně monitorovat, bude lobovat mezi poslanci, atd. V tomto bodě se nic takového zřejmě nestalo a je to jednoznačně selhání ČRD M. Je zřejmé, že tato si je situace vědoma, protože na <http://crdm.adam.cz/> jste do 10. února mohli napsat svoje připomínky k zákonu o mládeži. Jaký alibismus! Odpovědné by bylo zadat odborníkům zpracování rozkladu včetně analýzy možných důsledků a teprve s ním to předložit veřejnosti. Jinak nelze od nezasevenců očekávat relevantní připomínky. Ale ČRD M je z obliga - když bude připomínek málo a budou hloupé, nedalo se nic dělat... Tímto zákonem mají být stanoveny podmínky pro práci s dětmi a mládeží, dokonce i o nějaké podpoře tam je zmínka. To by mohlo být pochopitelné a celkem v pořádku. Co mi ale zásadně chybí je nějaké prohlášení o tom, že činnost s dětmi, prováděná dobrovolnými pracovníky je činností v veřejném nebo společenském zájmu. Záleží na tom?

Možná někomu záleží na tom, aby něco takového nebylo vysloveno, nám by naopak na takovém vyjádření záležet mělo. Pokusím se vysvětlit proč. Pokud nám zákon stanoví podmínky a přidělí i nějaké prostředky, zařadíme se čestně vedle například chovatelů zvířectva jako chovatelé dětí. Oni i my konáme svého koníčka, musíme dodržet nějaké podmínky (i pro chov zvířat jsou záko-

ny, hygienické předpisy atd.) a dostaneme nějakou subvenci. I medailí z výstav se můžeme dočkat (raději už nebudu porovnávat dál). Jestliže však bude vyjádřeno, že plníme veřejnou objednávku, postavení činovníků tím bude přeci jen jiné. A nebude možné jim odepřít podporu nebo na ně klást požadavky, které přímo nesouvisejí s předmětem činnosti. Dále se mi v návrhu zákona nelíbí stanovení věkové hranice 21 let pro vedoucího tábora. Mohla by to být komplikace pro malé oddílové tábory, které pokládám z výchovného hlediska za mnohem přínosnější než velké tábory střediskové nebo přístavní a které by mohly být i určitým východiskem z potíží se zdravotním zákonem. A za třetí, vysvětlí mi někdo, co znamená formulace, že osoba mezi 15 a 18 lety se může účastnit práce s dětmi jen pod dohledem dospělého? Znamená to, že bude muset být oddílák pořád svým rádcům „za zadkem“, nebo stačí, když jim vydá pokyny a schválí plán zamýšlené činnosti? K čemu by jinak potom byla naše tak těžko prosazovaná a konečně prosazená čekatelská zkouška pro náctileté?!

IV. Kapitánská pošta

Mohlo by mi to být jedno, pro KP se angažují pouze v technických záležitostech a sám jsem před lety Myšákoví říkal, aby tiskl především informace a ne báchoriky. Že je v poslední době KP tenká, opakují se z nedostatku nových dávné příspěvky a vycpávky, mě skutečně netrápí pro nic jiného, než to, že je to nesolidní vůči odběratelům. A samozřejmě také proto, že mne nebaví být hromosvodem jejich výtek. Již jsme to zažili v případě jiných časopisů – nejsnadnější a nejméně spravedlivé je obvinít všechny, že neposílají příspěvky. Měl jsem možnost sledovat život již několika podobných časopisů. Vždy, spíš dříve než později, se z nich stalo „dilo jediného muže“ a na něm záviselo, jak příspěvky dokázal sehnat nebo sám napsat. Nikdo ale není nevyčerpatelný. Ježek navrhuje vytvoření redakční rady, její starostí by ovšem bylo především opatřování příspěvků. Pokuste si rozmyslet do srazu K+K co byste chtěli v KP číst a kdybyste náhodou věděli kdo to napíše, tím lépe. Je samozřejmě ještě další řešení – v dalších ročnících rozesílat občas na adresy přístavů pouze informační bulletin. A také mám obavy o Tonyho Beywhalla. Poslední zprávu jsme dostali před více než půlrokem, kdy se plnoplachetník Windows nacházel severovýchodně od Galapág. Že by se naplnila předtucha kadetů a oni se stali obětí pomstyctivosti obřích želv za tu polévku?

A teď mi můžete...

...naplivat na brejle, nebo poslat rozhořčený dopis. Když to (druhé) uděláte, napište, jestli chcete, nebo si naopak nepřejete zveřejnění v KP. Když to neuvedete, naložím s tím podle libosti. Moje e-mailová adresa je v tiráži.

Ahoj

Ještě jednou vlajka Hlavního kapitanátu vodních skautů

Protože v KP 5 vyšla díky počítači vlajka HKVS deformovaná, uveřejňuji ji ještě jednou:

Je to obdélník o rozměrech v poměru 2:3, skládající se ze tří pruhů v tradiční barvě HKVS (červená - modrá - červená). Uprostřed středního modrého pole je bílý znak vodních skautů (sendvič). Znak je na rubové straně probarven, tzn. že hlava psa hledí vždy k žerďové části vlajky. Z optických důvodů jsou červené pruhy poněkud zúženy a jsou v poměru 0,9 : 2,2 : 0,9. Barvy vlajky tak odpovídají barvám státní vlajky ČR červená - modrá - bílá.

Doporučené rozměry:

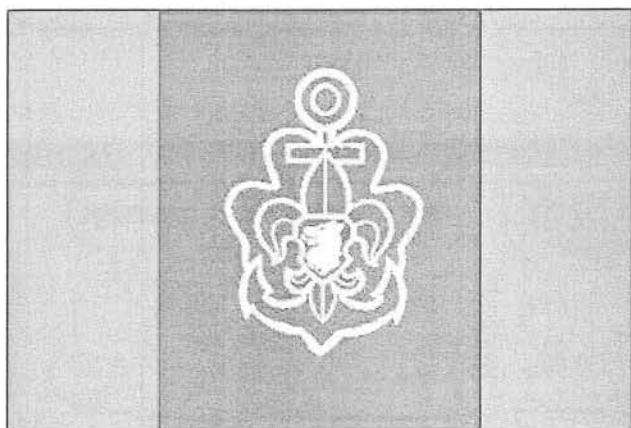
Rozměr vlajky v cm	Šířka pruhů v cm		
90 × 120	27	66	27
60 × 90	20	50	20
45 × 60	13,5	33	13,5
30 × 45	10	25	10

Protože vlajka HKVS je současně oficiální vlajkou vodních skautů a má se používat nejen na akcích HKVS, ale i při všech plavbách vodních skautů ČR v zahraničí, zajistil HKVS smluvního výrobce. Prototyp vlajky je již hotov a bude předveden na jarním srazu K+K, potom uložen na Tortuze.

!!!Oddíly a přístavy si mohou vlajku prostřednictvím HKVS objednat!!!

Kvalitní polyamidová oboustranná vlajka základního rozměru 60×90 bude při výrobě 20 kusů stát asi 450 Kč, vlajka rozměru 45×60 asi 250 Kč.

Vezír

O naději

Jiří Edy Zajíc

Máme tu další pokračování našich setkání zaměřených k probouzení naděje. Protože - jak si možná už někteří pamatujete „Naděje je docela malá holčička, kterou je třeba probudit každého rána,“ — to jsem nevymyslel já, ale významný francouzský básník ze začátku našeho století Charles Péguy. Pro inspiraci sahám dále ke knížece Myšlenky moudrých o naději — a tentokrát jsem odtud vybral citát následující: „Čím více člověk doufá, tím opravdovějším je člověkem.“ Jeho autorem je muž velmi zajímavého životního osudu — Ladislav Boroš. Správně tušíte, že to je Maďar, jenomže žil ve švýcarském exilu. V rodném Maďarsku mu — tak jako mnohým jemu podobným — hrozilo po sovětské okupaci v roce 1956 vězení a možná i poprava. Byl totiž významným katolickým intelektuálem — původně sociologem, později duchovním.

Ale vraťme se od autora zpátky k jeho myšlence. „Čím více člověk doufá, tím opravdovějším je člověkem.“ Co tím chtěl vyjádřit? To se tentokrát nemusím dohadovat — jde totiž o větu z úvahy věnované naději, a tak jsem si to tam přečetl. Je to poněkud filosofičtější text — a tedy na první poslech ne snadno srozumitelný. Jelikož je ale k němu klíčem Borošovo rozpoznání „Doufající člověk je vždycky mladý“ — a závěrem pak to, že „kdo nezná naději, v tom se lidství stalo beznadějným, to znamená malým a zoufalým.“ — mohu si tu vypomoci autorem, který totéž říká velice srozumitelně — a navíc ho budete dobře znát. Je to Albert Schweitzer. A ten tuto Borošovu hlubokou myšlenku na svém osobním příkladu popisuje takto: „Na mé životní cestě mě doprovázelo jako věrný poradce přesvědčení, že máme v životě bojovat o zachování myšlení a citění svého mládí. Instinktivně jsem se bránil, abych se nestal tím, koho nazývají 'zralým člověkem'. V tomto výrazu totiž slyším zaznívat slova 'ochuzení', 'zakrmení', 'otupění'. Co se nám obvykle jeví jako 'zralé', je jen rezignace. Člověk k ní dospívá podle příkladu druhých tím, že se vzdává myšlenek a přesvědčení, které mu v mládí byly drahé. Věřil ve vítězství pravdy — dnes už nevěří. Důvěřoval lidem — teď už nedůvěřuje. Věřil v dobro — teď už nevěří. Horlil pro spravedlnost — nyní už ne. Spoléhal na moc dobrotivosti a mírumilovnosti — teď už nespolehá. Uměl se nadchnout — teď už neumí. Aby lépe proplul bouřemi života, ulehčil svému člunu. Vyházal hodnoty, které považoval za postradatelné. Zbavil se však nezbytné potavy a nezbytné vláhy. Pluje teď lehčeji — ale jako chřadnoucí člověk...“

Ono i to, co Schweitzer říká dále, je velice zajímavé, ale nám teď tohle plně postačí. Možná, že někoho z vás napadla analogie s pohádkou „Jak Honza měnil, až vyměnil.“ Na začátku byla hrouda zlata, které ho příliš tížilo — a na konci jehla, které skoro nebylo škoda, když se mu někde zakutálela. Oboje ukazuje k vlastnímu dramatu našeho života: Pokud doufáme, vnitřně jako lidé rosteme, skutečně žijeme — ale jsme zranitelní. Jakmile ztratíme naději, staneme se jakoby nezranitelnými — protože vlastně jako lidé zemřeme. Velikost i náročnost našeho údělu je v tom, že žádná „třetí cesta“ neexistuje. Tak, či onak, volíme jednu z těch dvou. Já jsem pro naději, i když to znamená být zranitelný. Znamená to totiž současně mnoho krásného — a o tom budou úvahy příští.

Vím, ještě před vtokem bystřiny „Piska“*) řečené, vraceli se zase na pravý břeh. Ale ani zde nedospěla navigace daleko, nýbrž musila zase za „Chalupou“ vrátit se na břeh levý, který už neopustila až ke Zvíkovu. Míjela tedy zámek Orlik na vysoké skále, patřící knížeti z Eggenberku, a dva mlýny na Žďákově, kde němčina byla zcela zpustlá a nevhodně umístěna. Proto z nařízení Fukova povolán byl zámecký hejtman z Orliku, v jehož přítomnosti smluvena stavba nové němčiny, na niž mlynáři dán příspěvek 15 zl. a nad to 3 zlaté poctou. Výše nad Žďákovem poznamenány vsi Letošice (!) a Kuskov.**)

Pod Zvíkovem bylo na louce skladiště obilí z písecké strany. Zde převáželi se koně na pravý břeh proti selské hospodě, v níž Fuk na své zkušební cestě obědval. O něco výše byly „Proudý Červenský“, silný a daleko jdoucí spád vody, kde bylo třeba vynaložit mnoho práce na odstranění stromů s pobřeží a úpravu navigace. Ta míjela po pravém břehu skálu a les „Přerostlý“, ves Červenou s Kazimourovým mlýnem, kde Fuk přenocoval z 19. na 20. červen, dále mlýn „Saníky“(!), rovněž Kazimourovi patřící, kde měla být v jezu udělána zcela nová němčina s rumpálem pro výtah lodí. Nad tímto mlýnem byla „zlá jízda“. O málo výše byl mlýn „v Jílové“ (w Jhlowý), kde bylo lodím proplouvatí vraty v prostřed jezů. Nad Jílovou byla zase v řece nebezpečná jízda. Navigační cesta šla dále kolem zpustlého mlýna „Podolský“, který náležel Jesuitům na Opařanech a neměl ani jezu, ani němčiny. Zpustlost mlýnu naznačil Fuk v plánu kolečkem ledabyle narysovaným s přeházenými paprsky. Nedlouho potom budovali však majitelé nový jez. O něco výše stál na levém břehu Vltavy opět pustý mlýn se strženým jezem „Dolejší“ zvaný, pod kostelíkem sv. Jana, asi v těch místech, kde jest nyní „Vojáček“. Nad ním byl mlýn „Račinský“ (plán má: Hradčinský), jenž byl majetkem p. Humprechta Račina, s němčinou příliš vysoko položenou. Navigace šla od Podolského mlýna stále po pravém břehu k mlýnu „Lipovskému“, jenž náležel Jáchimovi Lipovskému (z Lipovice na Dražici). Tamější jez byl udělán zúmyslně vysoko, aby mohli tu chytáni býti lososi. Poněvadž i němčina byla vysoko položena, musily tu lodě taženy býti vzhůru rumpálem. Na levém břehu výše k jihu stál mlýn „Rejzikův“ (dnes Ryzíkov) hraběte z Vrtby. Byl vystavěn teprve před čtyřmi roky, tedy r. 1637. V prostřed jezů byla sice vrata pro jezy, ale Fuk žádal si ještě

*) V originálu stojí: „Der Fluss Piska felt hier in die Wuldaw“, ač může býti řeč jen o nepatrném potůčku.

**) „Kusskow ein Dorff“. Ves tu marně jsem hledal na mapě gener. štábu rakouského a na jiných mapách velkého měřítká. Není o ní zmínky ani v konfiskaci panství orlického a zvíkovského Petrovi ze Švamberka (Bílek: Konfiskace 647) ani v Palackého Místopisu, ani v Sedláčkově Histor. slovníku, ani v Tylově Zvíkovu. Přes to však opakuje se ve Fukových poznámkách dvakrát „Kusskow wes“. Zdá se, že jde tu o zmizelou kdys ves, po které zachovaly se ještě v době Fukově nepatrné zbytky na levém břehu Vltavy mezi Letošicemi a Zvíkovem, v těch asi místech, kde nyní je přívos u Kreslíčky.

poblíž mlýna němčinu s rumpálem, neboť i zde byl jez pro lov lososů vysoký. Poblíž Doubravy stál na pravém břehu mlýn řečený „Nový“, jenž náležel p. Brandenšteinovi (Janovi Jáchimovi na Kaladějích), ale byl pustý, bez jezu a bez němčiny.

Za vtokem Lužnice do Vltavy stál na levém břehu mlýn „Kořenský“ hraběte z Vrtby. I zde pro lov lososů byla němčina hodně vysoko položena a proto bylo třeba rumpálu pro výtah lodí. Za tímto mlýnem přecházela navigace, jež šla od Zvíkova stále po pravém břehu, na břeh levý a vyhýbajíc se vtoku prudké Lužnice, šla tudý až za jez mlýna nezdášovského. (Orig.: Nezašov.) V nezdášovském jezu byla němčina tak výhodně umístěna, že lepší prý býti nemusila. U mostu v Týně nad Vltavou končila se na levém břehu navigace vedoucí sem od „Královské louky“ nad proudy. Zde končila se prozatím výzkumná plavba Fukova. Proto další část plánu načrtána jest jen zběžně červenou hrudkou. Jsou tu bez pojmenování naznačeny jezy u arcibiskupského mlýna v Týně, pak v Hněvkovicích, Jaroslavovicích, Purkarci, Hluboké s mostem a konečně tři jezy v Budějovicích.

Z informační cesty do Týna vrátil se Fuk 1. července po lodi do Prahy. Vydal za této plavby od 14. června do 1. července 300 zl., hlavně na stravu, odměny a mzdy plavcům, jakož i na zálohy pro úpravu němčin. (Súčtování viz č. 9.)

Hned po návratu do Prahy podává Fuk 3. července 1641 zprávu hraběti Šlikovi do Řezna o stavu navigace asi v tomto smyslu:

„Od solnice, před 10 léty v Ústí (u Živohouště) zbudované až do Týna, což činí po vodě vzdálenost 14 mil, jsou navigační cesty téměř zničeny, protože byly dříve špatně dělány a pobřeží jsou nyní zase zarostlá stromy a křovinami. Němčiny neboli lodní propusty v mlýnských jezích, jichž se čítá 13, jsou v dobrém stavu jen tři, ale i ty jsou vysoko položené, pět jiných bude pak nutno znovu udělati a ostatních pět poněkud poškozených oprávit. Vše to netroufal bych si za 3000 zl. pořídit. Informační tuto plavbu vykonal jsem na své útraty, s nemalým nepohodlím a námahou. Dílo vlastně už jsem začal, neboť větším dílem smluvil jsem již stavbu němčin nebo jejich opravu. Na příklad při knížecím eggenberském zámku Zvíkově (! recte Orlice) smluvena byla na Žďákově v přítomnosti hejtmána panství nová němčina za 100 rýn. tolarů a dán byl na tu práci závdavek. Podobně stalo se též na několika jiných místech. Mám též objednané dělníky pro opravu plavební tratě na 14 dní, kterým také aspoň týdně mzda se musí vypláceti, mají-li při práci vydržeti. Proto záleží mi na poukazu nějakých provozovacích prostředků. Vaše Excellence bude již bez poučení věděti, jak to dílo jest podporovati, jinak nevěděl bych, jak to dílo bez peněz na svůj náklad bych prováděti mohl. Musil bych dělníky propustiti a smlouvy s mlynáři již uzavřené vypověděti. To prozrazuji zatím jen Vaší Excellenci. Abyste lépe všemu porozuměl,

chci co nejdříve podrobnou zprávu o tomto podniku předložit nebo ve formě mapy a nákresu vše objasniti.

Na této plavbě, když jsem právě u Kamýku meškal, byl mně doručen nový císařský patent (t. j. ze dne 11. června) s dopisem Vaší Excellence, v němž zmínku činíte o *úpravě plavby na dolejší Vltavě z Prahy do Litoměřic* a že dostanu o té věci co nejdříve císařský dopis. Mohu si snadno domyslet, co tomu nejvyšší pan purkrabí řekne. Pan hrabě Colloredo (nejvyšší velitel zemský) aspoň provedl nedávno jízdu z Prahy dolů na zkoušku a jak mi sděleno bylo, rozkázal všechny lodi v Praze proti vůli majitelů zabrat, děla a náboje na ně naložit, mlýnské jezy pod Prahou ležící k velké škodě jiných lidí protrhati a takto proplouti.“ (Makulář Fukův č. 23./V.)

Z dalšího dopisu Fukova hr. Šlikovi jde na jevo, že císař poukázal na žádost Šlikovu jakousi částku peněz (ein Stukh Geld pro Interim) na pokračování navigačních prací na horním toku Vltavy, ale že do té doby, totiž 13. července, Fuk nejen ničeho neobdržel, nýbrž dokonce pan Binago podal jemu memoriál, v kterém uváděl proti výplatě jakési námitky. Prosí tedy Fuk presidenta, nemá-li všechna práce býti zastavena, aby o záležitost tu se postaral. Sám Fuk prý na to dílo za pět téhodnů hodně z vlastních prostředků vynaložil a aby pokračovati mohl v něm, uzavírá půjčku na 2000 zl. Pracuje právě o tom, aby začaté dílo z Ústí do Týna na papíře narýsoval a k posudku poslal. (Makulář č. 23./VI.)

Na toto psaní oznamuje hr. Jindřich Šlik dne 22. července z Řezna, že oba dopisy Fukovy dostal, a že již císař presidentu dvorské komory nařídil, aby pražská komora poukázala opatovi nutné prostředky na úpravu navigace a aby ve všem jej podporovala.

Zplavňovací práce na horním toku Vltavy byly teprve v počátcích a již starala se dvorská komora o to, aby opat Fuk převzal i dohled na zplavňování *dolního toku* z Prahy do Mělníka. Píše aspoň v témž dopise hrabě Šlik Fukovi: „Colloredovský ingénieur Cyrillus*) přispěchal sem se svým zplavňovním pod Prahou a žádá na provedení téhož 7000 zl. rýn. Já bych však raději viděl, kdyby pro to dílo použito bylo Vaší Důstojnosti, neboť myslím, že byste to pak provedl za menší částku nežli 7000 rýnských. Vaše práce zajisté na horním toku jest mnohem větší a dalekosáhlejší nežli tato na dolním toku, kde od Prahy do Mělníka jsou jen 4 mile a řeka nenastavila tu tolik překážek v cestu jako nad Prahou, a přec Vaše Důstojnost nežádá na své dílo takové částky peněz. Proto rád bych zvěděl smýšlení Vaší Důstojnosti o té záležitosti.“ — V dalším slibuje Šlik, že bude se u císaře za podporu díla na horní Vltavě přimlouvati. (Č. 24.)

Přání Fukovo, aby mu co nejdříve na práci peníze poukázány byly, docházelo k cíli krokem jen pozvolným. Pracovalo tu zákulisí proti němu. Napřed dostali místodržící království Českého z dvorské komory císařské

*) Pod tímto jménem bývá pravidelně uváděn, ale příjmení jeho bylo Geer. (Viz č. 19.)

lovských loukách“ skladiště obilí. Nad Královskými lukami bylo nutno plavícím se proti proudu vyhnouti se skalnatému pásmu na břehu, zvanému „na Hradišti“ a přepravit koně na levý břeh. I v řečišti bylo zde plno drobných kamenů, proto udělán byl v kamenitém tom dnu žlab pro loď. Sice také na levém břehu pod Moráni byly skály, ale ne tak vysoké, aby přes ně nemohla býti vedena navigační cesta až do Živohoště s kostelem sv. Fabiana a Šebestiana, náležející — jak Fuk poznamenává — kardinálovi Harrachovi, ale s poddanými hraběte Michny. Tak vyhnula se nyní navigace Ústí, kde r. 1630 vystavěna byla solnice, které však nikdy nebylo použito a stála již na břehu zpustlá. Ze Živohoště vedla navigace až do Kobylník, kde pod ostrovem přecházela zase na pravý břeh a míjela Častoboh. Za touto bylo jeti koňům přes skály až do Obozu (Wuoboz), kde zřízeno bylo nové obilní skladiště. Za Obozem vracela se navigace na levý břeh u vsi Cholína a míjela Bukovnici (Bukovici) a Županovice, kde lodi projížděly němčinou v jeze, náležejícím protilehlému mlýnu. Nad Županovicemi byla zlá plavba, protože kamenité řečiště působilo proudy a víry „Bučily“ zvané. I na pobřeží zdvihaly se skály až ke Zrubku. Za Zrubkem, kde byl převoz ke zrubecké krčmě na pravém břehu, šla navigace dále kolem Vesce a Velké, minula velikou skálu v řece „Vydra“ zvanou, ale nad touto skálou přecházela na pravý břeh, aby loď vyhnula se peřejím pod i nad kamýčským jezem.

U mlýna v Kamýku, jehož majitelem byl kníže Lobkovic na Chlumci, byla němčina v jezu úplně zatlučena. Mělo se tudíž s knížetem vyjednávat, aby vystavěna byla nová němčina. Proti zpustlému mlýnu v Proudkovicích, rovněž knížeti Lobkovicovi patřícímu, přecházela navigace zase na levý břeh. U mlýna v Žebrakovicích, který náležel jistému manů karlstějanskému, býval dříve jez, zřízený pro chytání ryb. Poněvadž v něm teprve před několika málo léty udělána byla němčina pro plavbu lodí, mělo se mlynáři něčím na stavbu její přispěti. Nad Solenicemi projížděly lodi opět němčinou v jezu, jenž spojoval mlýn na pravém břehu, „u Kováře“ zvaný, s mlýnem v Zlakovicích, jenž náležel paní Hlaváčkové a říkalo se tam „u Vlachého“ nebo též „u Kulhavého“. Němčina byla zde poněkud zchátralá, ale měla se najmouti a plřovým dřívím upravit. Navigační cesta šla tu dále po levém břehu k mlýnu v Těchenicích, jehož majitelem byl Hanuš Morel (z Leth, z Letin), vrchní císař. strážmistr, jenž přiznal se na Bukovany. Vraty tohoto jezu projíždělo se poměrně dosti pohodlně, ale ještě lépe by tomu bylo, kdyby němčina postavena byla blíže k mlýnu. Dále přijelo se k mlýnu „Koreckému“, jenž náležel hraběti Coloredovi. Protože němčina tu byla úplně zadelána, bylo s mlynářem smluveno, že udělati dá novou němčinu při levém břehu, na niž mu 27. června slíbeno bylo příspěvkem 20 zl. rýn. a hned mu závdavkem dány 3 zl. Zde přejížděli koně nad jezem k navigaci na pravém břehu, kde míjeli ves Podskalí. Nad touto vsí převáděli se koně, aby vyhnuli se náhlému spádu v řečišti „Veliký vir“ zvanému, na levý břeh, ale hned zase nad

dlouhá mapa colloredovská poněkud směšnou (ridicula) a jeho požadavky příliš vysokými.

Bude-li mně to tedy od Jeho Mti Císařské uloženo (při čemž bych si přátelství generála Colloredo spolu zabezpečil), odejel bych s výlohou 200 zl. po lodi z Prahy až do Litoměřic a pomocí koní zase zpět proti vodě na úžas celého města do Prahy, abych shlédl stav potřebných úprav. Potom bych milerád dvůr prostřednictvím Vaší Excellence o všem zpravil. A jako jsem nad Prahou opatřil všechny jezy průchody (stratagemata) dolů i nahoru plavby schopnými, tak také troufal bych si totéž učiniti a zříditi i na dolejší a to méně dlouhé části řeky. Tyto 200 zl. mohly by mně od J. Mti. Císařské prostřednictvím komory u výběrčích daní poukázány býti z posudného. Mohl bych si je sám pak již vyzvednouti a po ukončení nastávajícího sněmu ihned jich k tomu cíli použití a vše v 8 dnech vykonati.“

V dalším prosí Fuk hr. Šlika, aby postaral se o poukaz peněz u české komory, aby dílo nad proudy mohl do 6 neděl dokončiti a veřejnosti odevzdati. Nerad prý by novým nákladem opravoval škody, při neočekávaném přívalu vod snad nahodile na navigaci způsobené. Bude též třeba někoho ustanoviti, jenž by stále na řádnou úpravu navigační dráhy a němčin dohlížel.

V doušce ohlašuje Fuk, že dostal právě od Binaga poukaz jen na 1000 zl. To však že nikterak nestačí na doplacení účtů za prvější pásmo až ke slapům a na dosavadní práce nynějšího pásma. Proto prosí za poukázání větší částky, neboť císař při tom přec ničeho neztratí: Bude-li se z každého krušce soli vybírati jen po 1 groši, bude mít vše splaceno ve dvou letech. Posílá *nákres pamětního sloupu*, jenž bude postaven na skále u Hořejšího slapu.

Vysvětlivky „*Notata über die Schiffmaþpa*“, které Fuk Šlikovi poslal, neobsahují celkem nic nového, co bychom z jeho náčrtu již nevěděli. Ale o informační cestě prozrazují se tu některé zajímavé podrobnosti:

Fuk sděluje, že plavební dráha z Prahy až k Hořejšímu slapu v rozsahu 5 mil byla právě, ač to považováno bylo za věc zcela nemožnou, s velikou námahou skrze úskalí provedena, takže nyní možno jest se solní lodí se třemi koňmi nebo s pěti lidmi proplouvat, což on též s krytou lodí, 9 sáhů dlouhou a dvěma koňmi taženou, jakož i se solní lodí, 15 sáhů dlouhou a třemi koňmi taženou, dne 16. června šťastně provedl. Pripisem císařovým 4. května a patentem 11. června vydaným svěřeno mu bylo další zplavňovací dílo na horní Vltavě. Proto vstoupil dne 14. června v Praze na loď dvěma koňmi taženou a na té plavbě dospěl šťastně 22. června do Týna. Shledal, že plavební dráha v tomto pásmu snadno se dá upravit po vodě i na zemi, zejména při 13 mlýnech, které jsou v tom pásmu v činnosti. Mimo to jest ještě na řece několik (5 nebo 6) mlýnů pustých, a tu by se doporučovalo, aby v budoucnosti nebylo dovoleno znovu je stavěti, protože by se tím plavba ztěžovala. Plavební cesty budou

Nabyv tak jakéhosi přehledu o stavu řečiště nad proudy, požádal opat Fuk v dubnu cis. radu Binaga, aby vymohl mu u císaře *patent k úpravě navigace od Proudů až do Budějovic*. Nemoha se patentu z dvorské kanceláře dočekati, píše Fuk panu Binagovi 10. května 1641 podruhé asi v tomto smyslu: Zajisté povědomost má o tom, že práce se zplavněním Vltavy, kterou opat na se vzal, tak dalece už pokročila, že kdokoliv může již zkusiti plavbu z Prahy až nad slapy. Dobře však že opat také ví, kterak přičiněním páně Binagovým společně se zemřelým p. Chiesou (Cziesa) a s nebožtíkem p. hrabětem Pavlem Michnou zbudována byla r. 1630 nad Ústím (okres Neveklov) solnice a od ní navigační cesta až do Týna, a kterak při mlýnech (bylo jich 12 nebo i více) udělány byly němčiny. Tato solnice však i upravená již cesta propter non usum (nepoužíváním) opět zašla, němčiny pak byly zase od mlýnů zadělány, jak to dokazuje ohledání, jež dal až na Červenou právě provésti. Aby tedy vše to zase napraveno bylo, obrací se na p. Binaga, jemuž od J. Mti. Císařské svěřena jest péče o solní záležitosti, aby vymohl buď od komory dvorské nebo z nařízení císařova od pánu mistodržčích patent, jímž by se majitelům pobřežních panství a mlýnům nařizovalo, aby zase němčiny co nejdříve otevřeli a upravili, jakož i k úpravě navigace od slapů až k Týnu pomocné ruky poskytl. (Č. 15.)

Čtvrtého dne po té, 14. května, vykonal opat *první plavbu Proudů* na zkoušku a šťastně pronikl ještě 3 mile daleko za proudy až k solnici před deseti lety v Ústí vystavěné. V dopise hraběti Šlikovi dno. 22. května líboval si, že dílo, po kterém p. Binago toužil, konečně jest uvedeno ve skutek. (Č. 16.)

Tou dobou stýská si hradištský správce Matyáš Skála, že mu císařští vojáci nesnáze činí, načež mu opat odpovídá, že netřeba se obávat, aby vojáci tam okol na dlouze zůstávali měli, neboť arcikníže, kterého nazítí nebo co nejdříve v Praze očekávají, nedlouho jen se zdrží a k armádě se vypraví. Napomíná jej pak, aby na 3 skalníky a 12 dělníků při cestách, jakož i na 4 při stavbách pilně dohlížel, nebo pokud sám nemůže Wacika (t. j. Bacíka, štěchovického rychtáře) nebo Tatara z Třebenic vyslal, že se jim za to záplata stane. K solnici do Ústí aby pak cestu spravili, protože tam nahoře (t. j. ve slapech) hrubšího díla už není. (Č. 17.)

Teprve 7. června 1641 dostal Fuk z Řezna, z dvorské kanceláře, císařem podepsaný a dnem 4. května datovaný dopis, že žádaný jím patent co nejdříve bude zaslán, jen aby se vši plní slibně začaté své dílo dokončiti hleděl. (Č. 20.) Trvalo to však ještě víc jak měsíc, nežli císařův *patent 11. června 1641* v Řezně vyšel toho asi znění, jak sám Fuk v dopise svém naznačil.* Téhož dne vyšel ještě jiný, podobný patent pro Fuka od gubernátora království Českého a císařského vojska v Čechách generála,

*) Originál, německy psaný a podepsaný císařem, presidentem Albrechtem z Kolovrat, kancléřem Vilémem Slavatou a Freislebenem, v archivě strahovském č. 21.

arcivévody Leopolda Viléma, biskupa štrasburského, halberstadtského, pasovského a olomouckého, daný na Pražském hradě, jímž se majitelům mlýnů ukládala oprava zanedbaných jezů a němčin a zároveň účinnivá podpora Fukových snah. (Originál č. 22.)

Jakmile Fuk měl bezpečnou zprávu o vydání patentů a tím i zajištění dalších nákladů zplavňovacích v rukách, rozkázal, aby se hned začalo s prací. To stalo se dnem 15. června. Pozoruhodno jest, jakými nástroji opatřena vydala se výprava za dozoru strahovského hejtmána Norberta Altmanna z Eidenburgu na práci nad proudy. Měla s sebou 1 tunu neboli cent střílného prachu z vojenského skladiště, 3 hevery, jakých užívá se při vozech, 3 větší a 2 menší skoby do trámů, 7 špičáků (nosáků), 4 perliky, 1 kamenické kladivo, 7 oškrliků (špičatých želez k děláni děr do kamene při vystřelování), 6 železných klinů, 6 železných řetězů, 6 železných pačidel, 8 motyk, 6 železných hrábí, 4 lopaty, 2 velké železné háky — jeden ohnutý, druhý plochý pro zdvihadlo —, 1 velký železný hřeb pro zdvihadlo, 2 klíny a 2 železné hřeby pro zdvihadlo a kola, 1 loďařský hřeb (Schiffnagel), 3 velké svěráky na kameny, 2 velké železné obracovače na kameny, 2 kopy hřebíků, 6 železných bodců, 2 silné káry na vození balvanů. Mimo to provaznické práce: 2 provazy 30 loktů dlouhé, dva 21 loktů, jeden 36 loktů, jeden 32 loktů, jeden pro svěrák 36 loktů dlouhý, dále 4 páry osmiloketných a 4 páry šestiloketných, 4 páry utahovacích provazů a jeden provaz pro válení balvanů. Kleště, svěradla a kladky byly kováři vráceny, protože nebyly dosti pevné. Vše to stálo 102 zl. 11 kr. — Dílovedoucím byl *M i c h a l G l a s n e r*, vrchním kameníkem *J i ř í P e t z e l t*. Denně pracovali 4 mistři, jímž placeno bylo po 30 kr., a 12 nebo 13 nádeníků, jímž dávano denně po 20 kr. Kromě toho dostával dohlížitel týdně na stravu 3 zl. Tak vydáno bylo pro tyto pracovníky v době od 15. června do 10. srpna na mzdě 305 zl., nečítajíc tu jiná, drobnější vydání na pivo (sud bílého za 5 zl. 50 kr.), zpropitné ve zbrojnici, za prkna, za zapalovače (luntý) atd.

Dne 14. června vydal se Fuk z Prahy na výzkumnou plavbu, aby očitě shlédl stav navigace od Ústí až k Týnu. Tentokrát ne vzal malíře Altmanna s sebou, ale chtěje přec znázorniti a poznamenati si zářady plavby, pomohl si sám jednoduchým způsobem. Vltavu naznačil prostě dvěma přímými rovnoběžkami, běžícími prostředkem pruhu papíru ve vzdálenosti 8 cm. Jezy značil jednoduše příční čarou, v níž ležaté křížky udávaly polohu němčiny, kolečka pak s paprsky pobřežní mlýny. Navigaci, jak s břehu na břeh přestupovala, naznačoval vlnitou čarou. Po straně připisoval své poznámky. Takovýto nákres poslal pak hraběti Šlikovi do Řezna, aby ukázal jej císaři. V pásmu od kamenného mostu Karlova až ke slapům v proudech shodují se poznámky s výklady ku mapě Altmannově, proto je tuto pomijím. Za slapy byla situace, jak následuje:

Na levém břehu brzy za vtokem přestavického potoka ležel svobodnický selský dvorec Ždan o samotě. Na pravém břehu bylo na „Krá-

dto. 31. července z Řezna rozkaz, „že na zplavnění Vltavy poukázáno bylo již dříve 3000 kop, aby tedy u berního úřadu vypátrali a potom oznámili, zdali a nač těch 3000 kop vydáno bylo“. Místodržci měli české komoře urychlení zplavňovacího díla doporučiti, zejména proto, že toho zvláště válečná doba vyžaduje. (Opis č. 25.)

Druhého srpna šel teprve nový císařský rozkaz na výběrčího posudného (daní z piva, vína a soli) dvorního radu Antonína Binaga do Prahy, aby strahovskému opatovi Kryšpínovi ku třem tisícům prve poukázáním vyplatil ještě 1000 zl. a potom aby zprávu podal, jak té částky použito bylo a v jakém stavu zplavňovací práce jsou. (Opis č. 26.)

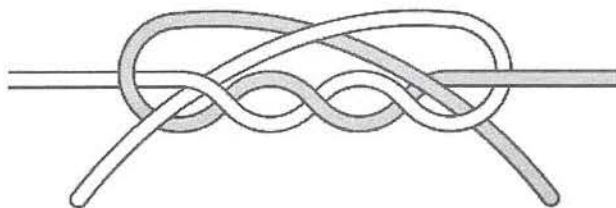
Nevěda o tom, píše Fuk 7. srpna Šlikovi poněkud roztrpčeně, že sice podle jeho sdělení má česká komora poukázati mu prostředky na zplavnění horní Vltavy, ale poněvadž od téže nelze nic očekávati, doporučovalo by se, aby vůbec dílo bylo zanecháno. Posílá mu aspoň svůj náčrt řečiště s vysvětlivkami na zvláštním papíře s prosbou, aby ukázal jej také císaři. Z mapy té a pozámek sezná, že více jak 11 neděl vynaložil na to, aby zplavňovací dílo od pamětního sloupu nahoru načrtati mohl a že z vlastního měšce týdně dělníky platil, úpravy němčin s mlýnáři smlouval a penězi zakládal, jen aby cesta od slapu až do Týna co nejdříve hotova byla. Před 14 dny již o tom p. hraběti psal, posílaje zároveň memoriál páně Binagův ke dvoru a žádaje za poukaz aspoň na 2000 zl., aby nejdůležitější věci provést mohl, ale patrně že psaní ono ještě nedošlo.

Z dalších řádků Fukových vysvitá, že plán, který inženýr Cyrill, přidělený jako znalec pevnostních staveb vojenské kanceláři generála Colloreda, velitele cis. armády v Čechách, na zplavnění Vltavy od Bubenče do Mělníka předložil, byl technicky odborně a pro oko krásně vypracován, což Fuk u porovnání se svým jednoduchým náčrtem nemohl neuznati. A proto k žádosti Šlikově, aby mu sdělil svůj úsudek o plánu Geerově, omlouvá se slovy: „Jak z přiložené mapy vidno, prostírá se zplavňovací plán můj na vzdálenost 16 mil od sloupu (t. j. který Fuk minil postavit na Horním slapu v proudech) až k Týnu a měl by se rozšířiti až na pásmo, sahající od Řezenské brány (Regensburger Thor) přes můstek až k místu Am Hof na bavorském pomezí, kdežto plán inženýra Cyrilla obsahuje pouze 4 mile. Nadto z mapy mé poznati lze těžší a nákladnější práce. Proto spokojil jsem se jen s horším náčrtem a nebude tedy snad třeba mého úsudku o plánu Cyrillově. Co však se provedení týká, jmenovitě toho, že by chtěl hrabě Colloredo dílo to dovésti jen pod zámek v Bubenči a zde skladiště vystavěti, to podle mého mínění snadno za 2000 kop se pořídí. Pakli by si však kdo přál vésti plavbu od Bubenče zátočinami a skrze pražské jezy až k malostranskému přívozu pod mostem a tak před tváří císařovou a celého dvora, takřka před jeho okny skladiště míti, mohlo by se ještě 1000 kop přidati, takže celé dílo od Prahy až k Mělníku provedlo by se za 3000 kop. O té věci psal jsem asi před 14 dny, ale Vaše Excellence dopisu patrně ještě neobdržela. Také p. Binagovi zdá se

NOVÝ UZEL

Aleš Procháska, ales@alsoft.cz

Spolehlivý uzel, který rozvázete i v rukavicích

Představuji uzel zatím bezejmenný. Uzel jsem nenašel v žádné mně známé příručce, přestože má některé zajímavé vlastnosti. Pokud tento uzel náhodou najdete někde popsáný, dejte mi prosím vědět, abych si zbytečně nemyslel, že jsem jej sám objevil.

Uzel je vhodný na svazování syntetických i přírodních lan a provazů všech konstrukcí.

Není dobrý na svazování vlasců a pryžových lan, protože pro tyto účely jsou k dispozici speciální uzly, které svému účelu vyhovují lépe.

Uzel téměř nesnižuje pevnost lana. Horolezecká REP šňůra 6 mm, svázaná tímto uzlem, se při statickém tahu při 8 z 10 pokusů přetrhla mimo spoj. Dynamické zatížení nebylo zkoušeno.

Uzel neprokluzuje ani na mokřím nebo naolejovaném laně, ani při tahu za volné konce lana nebo křížem. Ve všech těchto případech lze uzel snadno rozvázat i když byl vystaven zatížení na mezi pevnosti lana. Lze jej rozvázat i v rukavicích, na mokřích lanech a provazech z přírodních vláken.

Strany potápěčské

www.stranypotapecske.cz

V současnosti patrně nejčtenější zdroj informací pro potápěče v České republice (nejen na Internetu). Vytisknuty by zabraly několik set stran. Přispívá do nich řada autorů, přebírají nejzajímavější články ze zpravodaje svazu potápěčů NEMO a nejzajímavější příspěvky z potápěčské konference SCUBA-CZ.

Potápění	popisy potápění na lokalitách celého světa, plné důležitých i zajímavých informací, často s vynikajícími fotografiemi.
Kontakty	potápěči, firmy, kluby, barokomory, internetové adresy - vše on-line aktualizováno.
Plány	co, kdy a kde se děje zajímavého pro potápěče. Jestliže pořádáte nějakou potápěčskou akci, rádi ji zařadíme.
Teorie	řada článků na různá témata. Najdete tu např. dekompresní teorii a praxi, potápění se směsmi, potápěčské uzly.
Praxe	jak co funguje, jak si co vyrobit, testy techniky. Víte například, kolik vám zbývá času na výstup, když zamrzne automatika?
Software	zpracování dat z Aladina, informační systém potápěče, software pro plánování ponorů.
Lokality	on-line lokality v Česku i ve světě.
Kurzy	přehled potápěčských škol a kurzů.
Slovník	asi 1000 potápěčských výrazů, zatím česko-anglický. Pro další jazyky hledáme potápěče s vynikající znalostí jazyka.
Literatura	anotace a recenze (a občas opravenky) desítek potápěčských knih, katalog a výpůjční řád knihovny Svazu potápěčů.
Dokumenty	bezpečnostní a výcvikové směrnice, stanovy, předpisy, zákony, vyhlášky - nejen z Česka.
Reportáže	rozhovory se zajímavými lidmi, reportáže z akcí, fotografie.
Humor	víte, jak se vyhnout útoku žraloka, nebo jak moc legrace se může užít při nákupu neoprenového obleku?
Nehody	co se kdy stalo a stát se nemělo, průšvihy vážné i humorné.
Burza	nákup a prodej použitého potápěčského materiálu. Burzu spravuje Jindra Böhm z Plzně.

Tomáš Sládek, tel. 02/2320113, tomas@bsc-net.cz
Zdeněk Šraier, tel. 02/6840793, sraierzd@email.cz

Poznámky k první pomoci nejen pro oddílovou praxi

(I.)

David Kopr Girs, absolventská práce ELŠ

První pomoc tvoří tradiční, a nutno dodat že ne právě široce oblíbenou součást skautské praxe. Oproti jiným tradičním oborům je však její znalost životně důležitá. Lépe řečeno její dobrá znalost, a ještě lépe řečeno dobrá znalost správných postupů. Při výuce první pomoci narážíme na dvě úskalí: První úskalí je metodické. Na rozdíl od jiných oborů skautské praxe vyžaduje zvládnutí první pomoci z povahy věci osvojit si znalosti převážně teoretické. Nácvik takzvané „praktický“ vlastně praxi v pravém smyslu slova není. Protože k opravdové praxi se dostaneme; našťástí, jen zřídka a i za těchto situací se ujímá iniciativy z pochopitelných důvodů ten nejschopnější. Vypracování účinné metodiky výuky první pomoci na všech stupních skautské výchovy by byl čin rozhodně záslužný a svým rozsahem by jistě zaplnil několik absolventských prací. Za vhodnou bych považoval spolupráci s Červeným křížem, mimo jiné i pro názorné výukové pomůcky, které mohou přiblížit výuku první pomoci skutečné praxi. Osobně se zabývám výukou první pomoci několik let zejména v rámci rádcovských, vůdcovských a zdravotních kurzů, kde kladu hlavní důraz na přednášky v různých podobách. U starších účastníků (tak od 15 let) se toto zdá být forma přijatelná, ale v mladších věkových kategoriích je tento způsob často korunován debaklem různého stupně. Protože metodika výkladu první pomoci není oblast, kterou bych měl bezpečně zvládnout, zaměřím se ve své práci na úskalí druhé, kterým jsou správné postupy první pomoci v závažných stavech. Pokud se někdy najde člověk, který by výše zmíněnou metodiku zpracoval, najde ve mně pozorného a dychtivého čtenáře.

Nyní tedy k vlastnímu tématu mé práce. Zdánlivě se může jednat o příslovečné nošení dříví do lesa. Vždyť o první pomoci byla napsána řada příruček. První pomoc je však jedním z odvětví medicíny, a stejně jako jiná odvětví se vyvíjí. Ne sice tak překotně jako obory jiné, ale dostatečně rychle na to, aby jednotlivé kapitoly zvolna zastarávaly. Protože mnoho příruček je jen nově opsanou verzí či kompilací prací starších, dochází nevyhnutelně k zakonzervování postupů, které se dnes jeví jako přinejmenším problematické. Navíc ne vždy ten, kdo první pomoc přednáší prostuduje před tím příslušnou literaturu, ale spoléhá spíše na znalosti které si osvojil už před nějakým časem. To se týká i pracovníků ve zdravotnictví, protože s výjimkou profesionálních záchranářů či lékařů oborů intenzivní péče přichází zdravotník při výkonu své profese obvykle k pacientovi víceméně zajištěnému, nebo k jeho zajištění má speciální prostředky. Připočítáme-li k tomu pevně zakořeněné „folklorní“ představy dostaneme obraz postupů při první pomoci v různé míře pokřivený.

Také moje práce pracuje s výběrem z nejrůznějších pramenů. Snažil jsem se však vybrat prameny, které splňují mé představy o moderní první pomoci a pokusil jsem se je upra-

vit tak, aby byly srozumitelné a použitelné pro širokou obec laiků, tedy nás všech, kteří se první pomoci profesionálně nezabýváme. Tato práce si neklade za cíl být další příručkou první pomoci už pro svůj omezený obsah. Jde spíše o poznámky k nejdůležitějším kapitolám první pomoci, které by jinak případný zájemce musel shledávat v různé literatuře.

- Než začneš přednášet, prostuduj si, co o tématu říká literatura.
- Snaž se opatřit prameny co možná nejčerstvější a důvěryhodné.

Obecné požadavky na postupy první pomoci jsou:

- jednoduchost
- maximální účinnost
- univerzální použitelnost
- bezpečnost pro záchránce i pro zachraňovaného

Je pochopitelné, že většina postupů první pomoci nespĺňuje všechny uvedené body bezesbytku. Je ale dobré, pokud máme nejistotu jak si v konkrétní situaci počínat; si výše uvedené zásady připomenout.

Vyproštění postiženého je základním předpokladem pro poskytnutí první pomoci. Umělé dýchání nelze jistě provozovat u osoby sedící v automobilu nebo ležící pod tramvají. A to i tehdy, pokud lze z mechanismu úrazu předpokládat poranění páteře (pád z výše, dopravní nehoda...). Je samozřejmé, že v takovém případě manipulujeme s postiženým jen v míře nezbytně nutné, šetrně a ideálně za pomoci dalších osob. V případě nezbytnosti si ale musíme poradit sami. Na přesný postup odkazuj i k obrazovým přílohám příruček uvedených na konci práce. Rozhodně se musíme vystříhat tahání za končetiny.

- Je-li to potřeba pro posouzení stavu nebo pro poskytnutí život zachraňujících úkonů, je nezbytné hýbat i s postiženým s podezřením na poranění páteře. A to včetně nutného polohování.

Posouzení stavu postiženého a rozhodnutí, co jej v dané chvíli nejvíce ohrožuje je další nezbytný obecně platný úkon. První informaci poskytně odpověď na otázku „Co se stalo?“. Pokud nedostaneme žádnou odpověď, posoudíme stav dýchání, krevního oběhu a kvalitu vědomí. Podle výsledků vyšetření volíme další postup.

- Má-li postižený velké zevní krvácení nebo otevřené poranění hrudníku, má ošetření těchto poranění přednost před vším ostatním.

Je-li stav dýchání a oběhu uspokojivý, provedeme pečlivou prohlídku celého těla ohmatem i pohledem. Postiženého obnažujeme jen natolik, jak je nezbytné.

Přivolání pomoci je základním a vrcholně důležitým úkonem při závažných stavech. Po celém území naší republiky

je rychlá záchranná pomoc dostupná na telefonním čísle 155, které je možné volat bezplatně. Znalost tohoto čísla kupodivu není všeobecně rozšířená. Zavolání na příbuzná telefonní čísla policie či hasičů je sice také možné, protože všechny tři dispečinky jsou úzce propojeny, představuje to však zbytečné zdržení.

S rozmachem mobilních telefonů již není dostupnost telefonu problémem. Stojí za to mít ale na paměti, že v případě potřeby je možné použít i vysílačky tramvajů a autobusů, pevné linky v nejbližším obchodu nebo bytu, o telefonních budkách ani nemluvě.

• Znalost čísla 155 je nanejvýš důležitá a lze ji zafixovat již u dětí světluškovského a vlčáckého věku.

Musí být sděleny následující informace:

• Přesná lokalizace místa (ideálně adresa, nelze-li, tak jasný orientační bod)

• Druh akutní příhody

• Počet, pohlaví a přibližný věk postižených

• Telefonní číslo odkud je voláno pro možnost navázat zpětný kontakt v případě potřeby

Nezavěšovat telefon dříve než dispečer.

Neodkladná resuscitace neboli ožívování v sobě zahrnuje umělé dýchání, případně srdeční masáž nebo kombinaci obojího. Jak je uvedeno výše, posouzení kvality dýchání a oběhu je prvním krokem vyšetření postiženého. Obecně se hovoří o pravidle ABC:

• A (airways)-průchodnost dýchacích cest

• B (breathing)-dýchání ~

• C (circulation)-oběh

Zda postižený vůbec dýchá zjistíme nejlépe poslechem, tedy přiložením ucha k ústům a nosu postiženého normální dechová frekvence je asi 14-18 dechů za minutu, musíme tedy poslouchat dostatečně dlouhou dobu. Pokud vyšetřovaný dýchá, jasně slyšíme šelest vydechaného vzduchu, případně jej i cítíme na tváři. Tradované způsoby pomoci orosení zrcátka nebo pohybu peříčka přidržovaného u úst je nutno zavrhnout jako zbytečně složité. Poslech je možné použít kdykoliv a s vysokou přesností. Pokud diagnostikujeme bezdeší, nezbyvá, než přistoupit k umělému dýchání.

Umělé dýchání je možné rozdělit do dvou skupin:

a) Přímé umělé dýchání, při kterém zachránce vdechuje vzduch z plic do plic postiženého. Tento způsob umělého dýchání má přednost před nepřímým. Podle konkrétního způsobu je jej možné rozdělit na následující typy:

— Z úst do úst: u nás nejčastěji doporučovaný a prováděný způsob

— Z úst do nosu: poněkud opomíjený způsob, který má oproti dříve uvedenému některé výhody: Není třeba udržovat otevřená ústa postiženého, což je nejčastějším mechanismem zrušení záklonu hlavy. Také provedení je o něco snazší a navíc jsou menší estetické zábrany. V ideálním případě je účinnost tohoto postupu srovnatelná s dýcháním z úst do úst. Pochopitelně nelze toto dýchání provádět, je-li špatně průchodný nos postiženého. Doporučuj i však mít tuto možnost na paměti.

— Z úst do nosu a úst: Provádí se hlavně u malých dětí. Protože resuscitace malých dětí je specializovanější záležitost, nebudu se jí v práci věnovat.

b) Nepřímé umělé dýchání, při kterém je stlačován hrudník postiženého a po jeho uvolnění a následném pasivním roztažení dojde ke vdechu. Hlavními způsoby jsou dýchání podle Holgera-Nielsen nebo podle Silvestra-Brosche. K prostudování jednotlivých způsobů odkazují na příslušnou literaturu. Účinnost obou těchto metod je minimální a jejich použití je na místě pouze je-li postižený zaklíněn v poloze břichem dolů, má-li devastující poranění obličeje znemožňující přímé umělé dýchání, případně je-li obličej postiženého potřísněn žiravinou či vysoce jedovatou látkou. Pokud nebude v dalším textu uvedeno jinak, tak pod pojmem „umělé dýchání“ rozumím dýchání přímé z úst do úst.

Vlastní provedení umělého dýchání začíná umístěním postiženého do zajišťovací polohy, tedy do polohy vleže na zádech a zprůchodněním dýchacích cest. Nejčastější příčinou neprůchodnosti je částečné nebo úplné ucpaní dýchacích cest kořenem jazyka. V řadě případů již samotný záklon hlavy postačí aby postižený začal opět dýchat.

• Záklon hlavy je suverénní metodou jak zrušit nebo předejít ucpaní dýchacích cest kořenem jazyka a nutným předpokladem účinného umělého dýchání.

Poskytujeme-li umělé dýchání postiženému s podezřením na poranění krční páteře, záklon hlavy provádíme jen nejmenší, jaký je možný pro udržení průchodnosti dýchacích cest. S výhodou lze doplnit malý záklon hlavy podložením ramen např. složeným kabátem.

Vhodnější alternativou je však předsunutí dolní čelisti, které zamezí ucpaní dýchacích cest kořenem jazyka při minimálním záklonu hlavy. Tento manévr je ale obtížně navčitelný, protože řada cvičných modelů jej vůbec neumožní a na živém člověku při vědomí také není rozumně proveditelný. Pokusit bychom se o jeho provedení ale měli, i za cenu pravděpodobného neúspěchu.

Dalším krokem je vyčištění úst postiženého. Myslím, že tento úkon není potřeba podrobněji popisovat, pouze bych rád upozornil na důležitost odstranění zubní protézky. Čištění se provádí lépe, pokud otočíme postiženého na bok.

Následuje stisknutí chřípí palcem a ukazovákem jedné ruky, přičemž dlaň téže ruky je položena na čele zachraňovaného a pomáhá tak udržovat záklon hlavy. Druhá ruka palcem zaklesnutým za bradu udržuje otevřená ústa a ostatní její prsty jsou položena na krční tepně. Tímto způsobem máme stále přehled o stavu oběhu postiženého.

• Příliš intenzivní tah za bradu je nejčastější příčinou zrušení nezbytného záklonu hlavy

Provádíme-li umělé dýchání z úst do nosu palec naopak podpírá bradu tak, aby ústa zůstala zavřená, a tím se neruší záklon hlavy.

Následuje vdech do úst postiženého. V průběhu vdechuje nezbytné sledovat, zda se zvedá hrudník zachraňované osoby. Pokud se nezvedá, je třeba překontrolovat záklon hlavy a obsah ústní dutiny. Je-li oboje v pořádku a ani jinak technika umělého dýchání není špatná, lze předpokládat překážku v dýchacích cestách. A to zejména tehdy, pokud naše pokusy o vdech jsou doprovázeny chrčením, pískotem či jinými zvukovými projevy z hrudníku a hrdla postiženého. O postupech odstranění cizího tělesa z dýchacích cest odkazují na příslušnou literaturu. Zde bych chtěl zdůraznit jen dvě skutečnosti:

• Jakékoliv násilné manipulace v dýchacích cestách, nebo pokusy neodborně a improvizovaně vytvořit otvor do dýchacích cest jsou zcela nepřijatelné.

• Pokud všechny pokusy o odstranění překážky selžou, je nutné i tak pokračovat v umělém dýchání.

Nedostatečné dýchání je dalším důvodem k zahájení umělého dýchání. Hlavní příznak nedostatečného dýchání je například:

• Dechová frekvence pod 10 nebo nad 40 dechů za minutu

• Promodrávání okolí úst, rtů a dalších periferních částí těla postiženého

Srdeční masáž, přesněji nepřímá srdeční masáž je dalším z život zachraňujících postupů. Přistupujeme k ní, pokud nehmatáme tep. Přítomnost a kvalitu tepu sledujeme ideálně na velkých tepnách. Z nich nejprístupnější jsou obvykle krkavice. Tep hmatáme bříšky čtyř prstů jedné ruky a pouze na jedné tepně současně. Pokud na jedné krkavici tep nehmatáme, zkusíme i druhou. Tep je potřeba hmatat opatrně, abychom nepřiměřeným tlakem tepnu neuzavřeli.

• Pokud hmatáme tep, byť jen slabý nebo nepřiměřeně frekvence, srdeční masáž neprovádíme

Účinnost dobře prováděné srdeční masáže se pohybuje okolo 30 % výkonu zdravého srdce. Jakákoliv odchylka od správného postupu toto nevyšoké číslo ještě více snižuje.

Vlastní srdeční masáž provádíme vleže na zádech na obnaženém hrudníku.

• Je nezbytné, aby postižený ležel na tvrdé podložce, a to i za cenu toho, že jej přesuneme z postele na podlahu.

Místo masáže určíme položením dvou prstů na dolní konec prsní kosti. Těsně nad takto položené prsty položíme hranu ruky a provádíme stlačení hrudníku oběma rukama. Je důležité mít zvednuté prsty masírujících rukou tak, aby zbytečně neležely na hrudníku zachraňovaného. Jinak by se síla masáže rozkládala na podstatně větší plochu a masáž by nebyla účinná. Dále je vhodné mít obě masírující ruce natažené a masírovat celou vahou svého těla. Stlačení hrudníku musí být dostatečně hluboké, min. 5–7cm. A to i za cenu

zlomení žebcr či prsní kosti, k čemuž zhusta dochází u starších lidí. Frekvenci se snažíme udržovat okolo 80 stlačení za minutu, v praxi ale spíše „jak to jde“, protože srdeční masáž je mimořádně namáhavá. Pokud se nám podaří srdeční činnost obnovit, s masáží okamžitě přestaneme.

V řadě případů jsme nuceni kombinovat srdeční masáž s umělým dýcháním. Člověk, který nedýchá ještě může mít nějakou dobu zachovalý krevní oběh. Pokud ovšem ustane činnost srdce, velmi rychle ustane i dýchání. Nutnost kombinovat umělé dýchání se srdeční masáží je tedy spíše pravidlem nežli výjimkou.

Jsou-li přítomni dva zachránci, jeden z nich udržuje záklon hlavy a provádí umělé dýchání, zároveň prsty položenými na krkavici kontroluje účinnost srdeční masáže. Druhý pak provádí srdeční masáž. Koordinace probíhá takto: Zachránce u hlavy provede dva umělé vdechy, poté druhý ze zachránců pětkrát stlačí hrudník. Následuje jeden vdech a opět pětkrát stlačení hrudníku. Kromě úvodních dvou vdechů je tedy poměr počtu vdechů ke stlačení hrudníku 1:5. V zájmu plynulosti celé akce v průběhu vdechů nesnímá zachránce masírující srdce ruce z hrudníku. Zachránce zajišťující umělé dýchání samozřejmě udržuje záklon hlavy neustále. Pokud je zachránce pouze jeden, nezbyvá, než aby střídavě zajišťoval obě činnosti. Protože však poměr 1:5 byl prakticky nevladatelný, mění se na 2:15. Jinak je postup shodný, začíná se tedy dvěma hlubokými vdechy.

• Poměr 2:15 je možno zachovávat i při resuscitaci dvěma zachránci, protože koordinace dvou neškolených osob může být nedokonalá a tento poměr zajistí plynulejší ožívování.

Resuscitaci provádíme až do příjezdu lékařské pomoci, případně do fyzického vyčerpání za chránců. Znovu upozorňuji, že zejména srdeční masáž je činnost velmi fyzicky náročná a výměna zachránců mezi sebou je nutností. Ideální je ovšem po čase vyměnit zachránce zcela, tedy z řad přihlížejících.

• Výměna zachránců nesmí v žádném případě zabrat více než 30 sekund.

Milí diskutéři předsněmovní i jiní,

všichni mě, Cedníka, znáte, myslím, že někteří až moc dobře. Je to asi tak rok a půl, co se nevěnuju intensivně návštěvám kecůren a schůzí hlavounů jiných než mexických. Tak mi tedy dovolte malý postřeh částečně zvenčí.

Ke Kapitánské poště — myslím si čím dál víc, že je lepší žádná, než špatná. Shrnu-li ve zkratce poslední ročník, tak pokaždě v KP naleznu úvodní duchaplná slova vysokých idejí, přihřátých polívčiček, přání a „námořnického romantismu“, abych se vyjádřil v intencích „Strategie“. Dále pravidelně mohu posílit své duchovno, loni slovy od studánek, letos od zajců. S chutí se uprostřed vrhám na přetisky knih o řekách, je to snad jediné, co se jich totiž v našem slovuťném měsíčníku týká. Dále na mě čekají už jen slohová cvičení a vyplnění stránek, občas nějaký výkřik z táborového života a pak louskám mnohdy již poněkolkáté paragrafy a vzletné fráze řádů, či si prohlížím nové výtvary postmoderního pseudoromantismu ve formě rádobý tradičních vlajek a jiných nepotřebných fanglů, jež „byly vždycky“, ale o nichž ani Grizzly nemá šajna. Čas od času také narazím na různé recenze, z těch posledních mě zvlášť pobavila ta, kde kromě ceny, fotky knihy a textu z přebalu nebylo ani slovo hodnocení. Nesmím zapomenout na poslední stranu, zbožňuji totiž motýlky a kočičky, obrázky lodiček taky nepohrdnu. Proto mne však velmi zklamala lednová KP, na přebalu na

JARNÍ SEMINÁŘ K+K, PROGRAM

Prokop Sam Jícha

Jarní seminář K+K se bude konat v Praze v Kotvě Braník. Cesta od zastávek tramvaje Branické nádraží bude označena.

- pátek — příjezd delegátů
— podávání písemných dotazů pro kapitánskou vrbu
— jednání SHP
- sobota — 08.00—08.50 — zahájení, organizační věci, kapitánská pošta, volba volební komise (Vezír a Sam)
— 09.00—10.30 — Colour máz a plavba (rozděleno na dvě části) (Ježek)
— 10.45—12.15 — Zdravotní test a táborové hospodaření (rozděleno na dvě části) (Jezevec a Pavel)
— 12.30—14.00 — Oběd
— 14.00—14.50 — Volby (volební komise)
— 15.00—16.30 — Colour máz a plavba (rozděleno na dvě části)
— 16.45—18.15 — Zdravotní test a táborové hospodaření (rozděleno na dvě části)
— 18.30—19.00 — Výsledky voleb (volební komise)
— 19.00—20.00 — Večeře
— 20.00—22.00 — Vernisáž a dražba (Ježek)
— 22.00—24.00 — Zasedání komisí, zasedání rady HKVS s krajskými kapitány
- neděle — 08.00—09.00 — projev hlavního kapitána (HK)
— 09.00—09.50 — zprávy krajských kapitánů, komisí, SHP (OZ)
— 10.00—10.50 — Kroje vodních skautů (Vezír)
— 11.00—11.50 — Kapitánská vrba (HK a OZ)
— 12.00—13.00 — Oběd, odjezd

špatném přetisku kouká mezi textem jen fotka ofrčkováného policisty. Ale musí se uznat, brigádýrku má téměř jak z „Krojového řádu“.

Na konci ještě pravidelně oko mé láskyplně spočine na „HKVS hlásí“. Mnozí zajisté kritisujeme ústředí, kroučíme hlavou nad různými body z jednání, tak tedy u nás, u nás je to jinak! Priorita letos — tj. od Navigamu, patří bezesporu Stříbrnému Bobrovi páně Marhoulova. Tento historický problém (neboť je starší 25 let) byl tedy konečně zdárně vyřešen, uť, konečně si to znesváření senioři vyřídili mezi sebou a našim dětem se bude hned lépe pádlovat. Ostravy se stále hádají, smírčí, bojové, námořnické i jiné komise zasedají a furt nic. Bestsellerem je splutí Vltavy mocnáři od tří korunkového království — klobouk dolů, pořádat inkognito akci s televizí, to se jim určitě bude moc líbit. — Tady si vážně myslím, že by se celá akce měla sfouknout přesně tak, jak chtějí, komorně, a bez fanglí.

Konečně dospěl jsem ke stavu příruček — historie hotova a zbytek se odkládá — jedna věta stačí, vždyť jsou to jen příručky pro nastávající kapitány. A aby bylo důležitostí učiněno zadost, jako obvykle, udělíme někomu vyznamenání. Avšak ouha, bobrů se dává jen dvanáct do roka — nevadí, vymyslíme nové a už se vezeme na třech modrých vlnkách...

A že od listopadu je na internetu k připomínkování věčný návrh zákona o mladé generaci, že vychází nová vyhláška o zotavovacích akcích — to asi není důležité.

Rozhodně bych se nerad tímto textem někoho dotkl, sám poutavé články psát neumím (viz slohová cvičení o Gillwelu atd.) a jestli jsem často generalisoval, tak jen proto, abych poukázal na vzrůstající trendy.

Dlouho jsem přemýšlel, jakou formou napíšu tento příspěvek do předsněmovní diskuse, ale usoudil jsem, že tato forma je veskrze správná, bavíme-li se na srazech K.und K. v této době o vlajkách, krojích a viceadmirálech.

Cedník
cednik@ladymail.cz

7. přístav vodních skautů
FLOTILA LIBEREC

pořádá

19. ročník

Kotorský

Závod 2001

přihláška - registrace posádky na Kotorský závod

Oddíl (číslo, místo)

z okresu (kraje)

přihlašujeme posádku do kategorie

funkce	přezdívká	příjmení a jméno	datum narození
kormidelník			
1			
2			
3			
4			

Datum:

Podpis vůdce oddílu:

Kontaktní adresa:

Kotorský závod 2001

Pořádající:	513.07 přístav vodních skautů FLOTILA LIBEREC
Termín závodu:	<u>sobota 12. května 2001</u> (od 8:00 do 16:00 hodin) upřesnění prezentace: od 8:00 do 9:00 hodin
Místo:	Liberec, Harcovská přehrada, 150 m od hráze přehrady na pravém břehu u klubovny 7. přístavu FLOTILY LIBEREC
Technické provedení:	32. ovs. + roveři + oldskauti 7. přístavu FLOTILY LIBEREC
Tajemník závodu:	Čajíček - Roman Patočka
Vrchní rozhodčí:	Šmudla - ing. Pavel Langr
Druh závodu:	veřejný pro mládežnické organizace na zajištěných závodních pramicích P650 a pramicích VS P550.
Přihlášky:	<u>nejdéle došlé do 8. května 2001</u> na adresu: Čajíček – Patočka Roman, Energetiků 483/3, 460 01 Liberec 4, nebo e-mail: patocka.r@tlib.cz (tel.:048/ 510 44 24, 0604/ 98 32 10)
Kategorie:	u těchto kategorií tvoří posádku (hlídku) 4 účastníci + kormidelník starší 18. let (jakéhokoliv pohlaví) ■ žabíčky mladší žákyně /1989 a mladší/ ■ vlčata mladší žáci /1989 a mladší/ u těchto kategorií tvoří posádku 5 účastníků (kormidelník je v příslušné kategorii) ■ skautky starší žákyně /roč. 86 - 89/ ■ skauti starší žáci /roč. 86 - 89/ ■ rangers dorostkyně /roč. 83 - 86/ ■ roveři dorost /roč. 83 - 86/ ■ dospělí koedukované posádky /neomezeno věkem/
Startovné:	■ členové Junáka - svazu skautů a skautek s platnými průkazy platí 12.-Kč/osoba ... 60.-Kč/posádka ■ ostatní 20.-Kč/osoba ... 100.-Kč/posádka ■ u přihlášek došlých do 8.5.2001 se snižuje startovné u Junáka o 10.-Kč/posádka, u ostatních o 20.-Kč/posádka
Ubytování:	případné požadavky zajištění přespaní jsme schopni zajistit v prostorách ORJ (ve vytápěných prostorách s kuchyňkou) za 40.-Kč/osoba/den, nahlásit dostatečně předem!

pořádaný FLOTILOU LIBEREC

Start:	první posádka v 9:30 hodin po slavnostním zahájení.... další posádky v intervalech určených pořadatelem
Stravování:	z vlastních zásob. Menší občerstvení v cíli.
Posádky:	startují 5-členné, každý bude mít vlastní pádlo, <u>plovací vestu patřičné kvality s minimální nosností 6 kg</u> , plavidla zajišťuje pořadatel! <u>Zapůjčení pramic P550 vítáno.</u>
Bezpečnostní předpisy:	za způsobilost a zdravotní stav závodníků zodpovídá vysílající organizace a ručí, že všichni přihlášení jsou dobrými plavci
Ceny:	nejlepší posádky z každé kategorie obdrží ceny každá posádka diplom s umístěním, každý účastník obdrží pamětní list ceny věnuje 7. přístav vodních skautů FLOTILA LIBEREC a sponzoři závodu
Popis závodu:	<ul style="list-style-type: none">■ přerušovaná plavba na pramici k jednotlivým disciplínám (celková délka tratě 2,9 km, nejmladší kateg. 1,8 km)■ hod záchranným kruhem■ stěelba ze vzduchovek na špalíky■ hod granátem na cíl (čtverec 1,5 x 1,5 m)■ v polovině trasy výměna stran pádlující posádky■ běh terénem■ určování azimutu■ první pomoc■ disciplína s překvapením
Informatika:	Tajemník Kotorského závodu se bude snažit jednotlivé výsledky zveřejnit v místním regionálním tisku, televizi a rozhlasu. Průběh tohoto závodu bude i zaznamenáván na dvě amatérské videokamery. Výsledky závodu budou otisknuty v Kapitánské poště spolu s časopisem „Vodník“ (aktuálním číslem o závodě a Libereckých primátorkách), který vydává 32. oddíl vodních skautů.

Od barevných víček ke koutkům pro děti

Chtěla bych i vodní skautský národ přizvat k velkému projektu, který by měl pomoci opuštěným nebo nemocným dětem z dětských domovů nebo ústavů sociální péče a také přírodě a životnímu prostředí.

JAK TĚCHTO DOBRÝCH SKUTKŮ DOCÍLIT?

Celkem jednoduše stačí sbírat barevná víčka od PET-lahví. Z těchto víček firma zabývající se recyklací plastů vyrobí desky, hranoly, sloupky a další díly, které budou použity ke stavbě prvků na dětská hřiště pro zmíněné domovy.

Hlavní část akce proběhne od 1. dubna do 30. června 2001, ale sbírat můžete již teď.

Ve zmíněném termínu bude v okresním městě, kde si to skauti zařídí, v jednom supermarketu umístěn sběrový kontejner a tam může kdokoli — tedy i veřejnost víčka přidávat.

Na konci června budou odvezena poslední víčka do centrálního skladu. Všechna najednou pak budou vidět v červeci v Praze při show uspořádané k zakončení sběru v rámci Evropských skautských konferencí.

Pak poputují do firmy Transform, a. s., která sídlí v Lázních Bohdaneč u Pardubic.

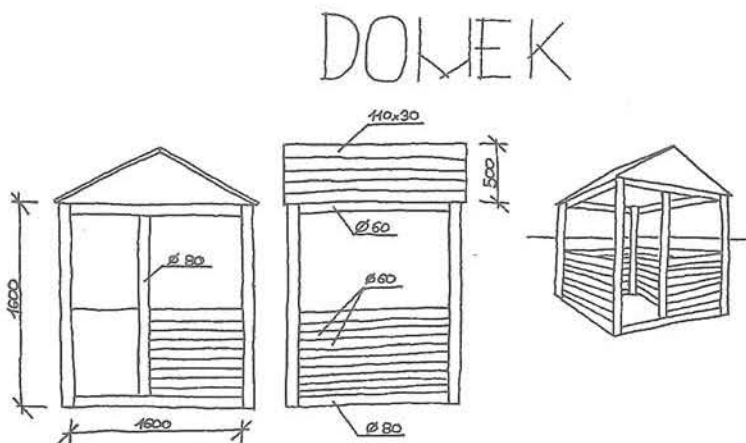
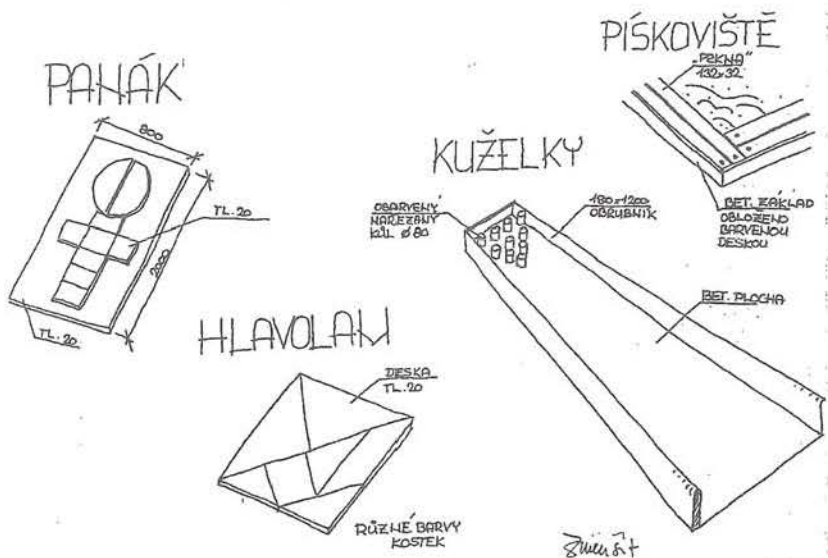
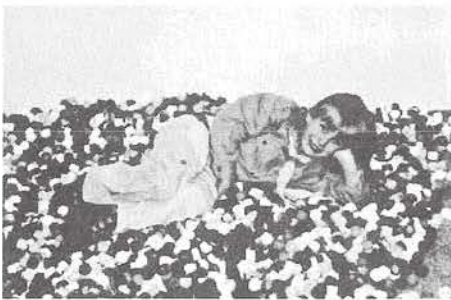
Předpokládáme, že v každém kraji se najde alespoň jedno středisko, klub oldskautů nebo roverský kmen, který si vybudování dětského hřiště vezme na starost. Ve svém kraji si vybere dětský domov nebo ústav sociální péče pro mentálně postižené děti, jemuž bude hřiště určeno. Tato parta „stavařů“ by měla být manuálně zdatná, mít k dispozici vrtačky, pily, popř. brusky a další nářadí a umět s ním zacházet. Návrháři jim poskytnou technický výkres hřiště a komponenty. Ostatní záleží na nich.

Pokud budete chtít se k akci připojit a chcete se dozvědět další podrobnosti, přečtěte si, prosím, přílohu únorového Skautingu, která je projektu Od barevných víček ke koutkům pro děti věnována.

S pozdravem

„Více víček pro větší radost dětí“

Ornela

Ahoj vodáci Pražáci!

Činím tímto pokus o navázání kontaktu se všemi, kteří jsou přesvědčeni, že právě jejich vodácké oddíly či přístavy mají sídlo na území kraje pražského a jsou tak více či méně svázány s Pražským kapitanátem.

Byl jsem jmenován do funkce pražského kapitána a jak jste si jistě všimli, nehýřil jsem žádnou velkou aktivitou, snad kromě pořádání závodů Přes tři jezy a účasti na zasedáních Pražské rady Junáka.

Nyní se pomalu blíží konec zimního vodáckého spánku a mám pocit, že bych měl něco udělat proto, aby se naše vodácké oddíly trochu poznaly.

Proto prosím všechny, kteří si myslí, že se jich to týká aby:

1. pokud ode mne v nejbližších dnech neobdrží e-mail či dopis, se ozvali sami mailem, telefonem, dopisem nebo jinak, protože zřejmě chybí v mém adresáři.
2. podpořili můj návrh, že volba pražského kapitána by mohla proběhnout na jarním srazu (6.—8. 4.), neboť můj mandát končí v dubnu a je třeba provést řádné volby. Hodilo by se to zejména, bude-li sraz v Praze. Pokud má někdo jiný nápad, necht' ho oznámí.
3. mě v souvislosti s volbami zasypali nabídkami nových kandidátů na post pražského kapitána.
4. se přihlásili na setkání pražských skautských vodáckých oddílů (5.—8. 5. 2001) na Sázavě, který bych rád zakončil krajským přeborem v pádlování na tekoucí vodě.

To je snad vše a těším se na spolupráci:

Jaroslav Veit-Guma
V Horní Stromce 10
130 00 Praha 3
tel. domů: 72 74 49 66
tel. do práce: 57 18 94 32
e-mail: jveit@volny.cz

MEANDRY 2001

**Závod
o mimoňské
pádlo
se uskuteční
1. až 3. 6 2001**

Kalendář vodáckých akcí na jaře

24. 3.	Otevírání Bečvy, VO TJ Slovan Vsetín, Jaromír Česnek, 0657/613366
24. 3.	Troja — rafty, veřejný závod, KV Praha 125
25. 3.	Praha — rafty, Zlomené pádlo, B. Kacafírek, Nučická 1761, Praha 10
31. 3.	Odemykání Doubravy, Pařížov — Mladotice — Ronov, 10 km WW 1-2, František Zvěřina, Pod Nádražím 520, Ronov n.D., 0455/690184, 0607/526167
31. 3.	Odemykání Lužnice, VO Suchdol, Jan Wipplinger, Vitorazská 726, Suchdol n.L., 0333/782048, 0603/8047089
31. 3.	Odemykání Sázavy, Týnec n.S., Bisport, 0301/701460
31. 3.	Sázava, veřejný sjezd raftů, Georgia Praha, Jirka Schneider, Petýrkova 36, Praha 4, schneider.jiri@volny.cz
20.—22. 4.	Orlice — vodácký víkend LŠVS, Milan Zeibert, Novodvorská 9, Třebíč
5.—8. 5.	Setkání pražských skautských vodáckých oddílů na Sázavě, krajský přebor v pádlování na tekoucí vodě, Jaroslav Guma Veit, V Horní Stromce 10, Praha 3, 72744966, 57189432, jveit@volny.cz

LŠVS 2001

Došlé přihlášky:

1. Petra Holečková, Stará Boleslav
2. Jitka Hlavatá, Stará Boleslav
3. Hana Netřebská, Stará Boleslav
4. Petr Machovec, Jilemnice
5. Lukáš Bíca, České Budějovice
6. Jana Navrátilová, Pardubice
7. Radek Prouza, Nové Město n.M.
8. Mojmír Novotný, Třebíč
9. Roman Houdek, Třebíč
10. Jana Bartáková, Nové Město n.M.
11. Radka Machaňová, Jablonec
12. Jana Šnebergerová, Plzeň
13. Lucie Machová, Plzeň
14. David Byxi, Poděbrady
15. Markéta Babáková, Liberec

HKVS HLÁŠÍ

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ HKVS, DNE 18. 1. 2001 V PRAZE

*Přítomni: Sam, Pavel, Ježek,
Jack, Amateur, Puma, Vezír
omluven, některé projednávané věci předal*

Amateur — pokusí se zajistit konání jarního seminář K+K spolu s volebním sněmem v Kotvě Braník. Podrobnosti sdělí do příště.

Vezír — zajistil dvorního dodavatele vlajek VS — mělo by být jednotné provedení a příznivá cena.

Vezír — nové registrační číslo HKVS je 900.01

Sam — vzhledem k organizačním potížím se přesouvá datum SKARE zpět na dny 5. 5. 2001 až 8. 5. 2001.

Amateur — tlumočil požadavek ÚRJ, která chce vědět, co se má zjistit v místě konání Jamboree v Thajsku, s jehož organizací jsme slíbili pomoci. K tomu ale potřebujeme vědět, s čím bychom měli pomoci.

Ježek — předložil návrh programu jarního semináře K+K. Vzhledem k tomu, že součástí semináře bude výchovný program a volební sněm HKVS, nelze s předloženým programem prakticky nic udělat, přestože chápeme Vezírovu výhradu. Z původního návrhu přesuneme diskusi o krojích na neděli.

Sam — upozorňuji, že je nutné, aby se semináře zúčastnili krajsí kapitáni, kteří na sněmu předloží zápis o práci krajských kapitanů. Dále upozorňuji, že letos na jaře končí mandát krajských kapitanů a je nutno ještě do jarního semináře uspořádat nové volby krajských kapitanů. Pokud nebude do semináře v některém kraji krajský kapitan zvolen (nyní již s řádnou délkou mandátu), bude na semináři pro tento kraj jmenován nový krajský kapitan, jehož mandát bude trvat nejvýše jeden rok.

Sam — zasedání rady HKVS se bude konat třikrát ročně

na Tortuze v Nymburce. Tato zasedání se budou konat v pátek a bude se na nich předpokládat účast všech krajských kapitanů. Jedno z těchto zasedání bude zhruba v polovině prosince, jedno se předpokládá v září a jedno v květnu.

Ježek — navrhl způsoby oživení Kapitánské pošty — 1. jmenování redakční rady. Ta by měla být pětičlenná, rada HKVS se zatím usnesla na třech členech, kterými by měli být Ornela, Jack a Pavel. 2. zřízení krajských dopisovatelů KP, kteří by měli přispívat vším, co ve svém okolí uvidí, uslyší, ucítí a ochutnají a co je možno a vhodno zveřejnit v kapitánské poště.

Ježek a Pavel — informovali o stavu přípravy příručky ke kapitánským zkouškám. Ježek zajistil sazeče, předpokládáný náklad by neměl překročit 500 ks (nejpozději do pěti let by mělo vyjít další vydání). Příspěvky nebyly zatím zdaleka dodány všechny. V současné době byly předány příspěvky ke kapitolám 8.1, 8.2, 8.4, 8.5, 6.1 a 7.1.

Amateur a Ježek — na LŠ bylo podáno 13 přihlášek, na admirální plavbu po Labi 3 přihlášky.

Sam — předložil k projednání seznam požadavků, které budou kladeny na místo konání Navigamus 2003.

1. Dopravní obslužnost místa — dosažitelnost vlakem, autem, autobusem, možnost dopravy až na tábořiště (kvůli mimořádným situacím)

2. Ubytování — lokalita musí zajistit ubytování pro cca 1200 lidí (samozřejmě, že především ve vlastních stanech)

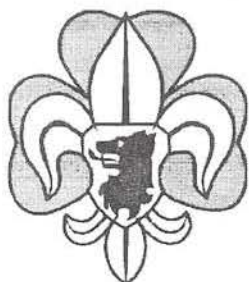
3. Hygienické zázemí - WC, mytí lidí a nádobí, na tábořišti musí být stále k dispozici dostatek přezkoušené pitné vody (pokud bude dovážena v nádržích, je nutno pamatovat na její trvanlivost)

4. Zajištění stravování — stravování musí být zajištěno způsobem, který bude v souladu s hygienickými předpisy a neomezí účastníky akce v tom, aby se mohli účastnit programu.

Zapsal Sam

VÝSTAVU

” Z HISTORIE JABLONECKÉHO SKAUTINGU “

pořádá Okresní rada Junáka

u příležitosti 90. výročí

VZNIKU ČESKOSLOVENSKEHO SKAUTINGU

Výstava bude otevřena od 22. února do 16. března 2001

V GALERII ” MY ” V JABLONCI NAD NISOU.

Galerie otevřena : Po-So 10-12 a 13-17 hod.

Dámy kapitánky a páni kapitáni!

Po tomto netradičním, nicméně zdvořilém oslovení dovolujeme si Vám oznámit, že se ve dnech 6.–8. Dubna uskuteční jarní sraz (seminář) činovníků vodních skautů tentokrát po prvé v Praze, a to v Intercampu TJ KOTVA BRÁNÍK na břehu Vltavy.

Protože samozřejmě nevíte, kde to je, popíšeme Vám, kudy se do campu dostanete a co Vás tam čeká a hlavně, co Vás to bude stát.

Takže pro ty, které a kteří přijedou vlakem:

Protože nevíme, na kterém vlakovém nádraží vystoupíte doporučujeme Vám v nádražní hale shlédnout mapku pražské hromadné dopravy. Tato mapka je na každém pražském nádraží, pokud ji snad sprejeři postříkali nebo chuligáni zničili, tak je ta mapka na každé stanici metra. Na této mapce zjistíte, kde je nejbližší stanice některé z těchto tramvají: Číslo 3, 17, 21. Před nastoupením musíte zakoupit jízdenku a to buď v automatu (jsou také v nádražních halách a na stanicích metra), nebo v nejbližší trafice. Protože uvedené tramvaje jedou přímo ke campu, nemusíte kupovat přestupní lístek, stačí lístek za 8 Kč.

Vstupte do vozu, pokud máte na zádech kletr nebo rucksak nebo toru, tak je raději sundejte, abyste neohrožovali kolemjdoucí. Pražáci bývají občas nevrlí a nemají rádi štouchání batohem do břicha. Pokud je ve voze místo, pohodlně usedněte a pozorujte okolí, protože pojedete dost dlouho.

Teď to nehlavnější:

Vystoupíte na zastávce BRÁNICKÉ NÁDRAŽÍ. Nezapomeňte, jinak byste ujížděli dále pražskou periferií až do Modřan! Tak znova: Vystoupíte na zastávce BRÁNICKÉ NÁDRAŽÍ, dáte si kletr (nebo co ponese) na záda a stojíte-li zády k vozu električky, tak uvidíte před sebou východ z této zastávky. Na tento východ navazuje šikmá sestupná, betonová cesta, která vede do prava dolu k silnici. Sejdete k silnici a pokračujete v pochodu stále směrem do prava asi tak 300 metrů až na křižovatku ve tvaru T. Do prava vede silnice pod viadukt tramvaje, tak tam nepůjdete, ale dáte se do leva. Asi po sto metrech se asfaltka stáčí opět do prava a ejhle! Tam již vidíte na nároží ceduli TJ KOTVA a šipku. Takže pokračujete udaným směrem a za pár minut jste před hlavní budovou KOTVY.

Očistíte si boty, vejdete a tam vás již přívětivě (alespoň v to doufáme!) uvítá někdo z pořadatelů setkání. Teď přijdete ovšem to tristní, zaplatíte bohužel dost vysoký poplatek za účast na semináři K+K (srazu K+K) a duševně se připravíte na volby do HKVS, což je hlavní bod tohoto jarního setkání K+K. Ubytování jest ve čtyřlůžkových chatičkách, které jsou vybaveny ložním prádlem, takže povahy otužilé nemusí sebou tahat spacák, ale nevíme, nevíme....., když si vzpomenou na předchozí srazy K+K (řeba kdysi na Seči), jak jsme zapadli sněhem.... To si musíte rozhodnout sami, karimatky ale rozhodně přinášet nemusíte.

Teď pro motorizované vodáky:

Příjezd je dost jednoduchý, ale protože také nevíme, odkud kdo do Prahy přijede, tak vám to řekneme dost jednoduše. Vezměte si k ruce plán Prahy a podívejte se, kudy se z vaší příjezdové trasy dostanete na PRAVÝ břeh Vltavy. Přesněji řečeno na komunikaci, která kopíruje pravý břeh. A pojedete stále **proti** proudu Vltavy, až se dostanete k Jiráskovu mostu pročez teď začneme popisovat trasu podrobněji. Tedy na předmostí Jiráskova mostu (to je ten první most za Žofínem a je takový bílý), tedy na tomto předmostí je světlý řízená křižovatka, vy jedete stále rovně, po levé ruce vám zůstane novomodernistický „tančící dům“ a dům, ve kterém bydlel Václav Havel.

Přijedete na další světelnou křižovatku a to je předmostí mostu Palackého. Jedete samozřejmě stále rovně po pobřežní komunikaci, podjedete most železniční a projedete Vyšehradským tunelem (POZOR, v tunelu to na kolejích klouže, dost lidíček se tam již zabilo nebo zranilo) a stále pokračujete souběžně s kolejemi. Po pravé ruce („na štajerbordě“) vám zůstane přístav Yacht-

klubu a po levé ruce Podolská vodárna. Vy však nedbáte, jedete stále vpřed a stále souběžně s kolejemi. A přijedete na místo, kde koleje přechází z vaší levé strany na pravou, čili kříží vaší silnici. Je to tam řízeno automatickými semaforem, červená se rozsvítí, jakmile přijíždí tramvaj. Znovu prosím dejte POZOR, zase je to místo, kde došlo již k mnoha smrtelným nehodám. Ona ta električka přece jen váží kolem 17 tun, zatím co vaše auto váží pravděpodobně značně méně.

Teď dojedete až k pověstnému Barrandovskému mostu, zařadíte se do pravého, přímého jízdního pruhu, most podjedete a pokračujete stále dále. Tahle komunikace se jmenuje „Modřanská ulice“. Pomalu se již blížíte k BRÁNICKÉMU NÁDRAŽÍ (teď již opravdu zpomalte!) a náhle po vaší pravé ruce se objeví podjezd pod trať elektrické dráhy. Zabočíte ostře do prava, podjedete trať a jedete asi 100 metrů rovně. A tam se cesta zatočí do prava a na nároží je ona nahoře již zmíněná směrová tabule.

Další váš cestovní a pracovní program je již shodný s programem pěších vodních skautů. Samozřejmě, že se budeme snažit na vhodných místech předem umístit tabule s písmeny HKVS a se směrovou šipkou.

Pokud budete přijíždět v pátek, uvědomte si prosím páteční podvečerní pražskou dopravní špičku. A pražští řidiči jsou bohužel dost neurvalí a agresivní. Zvláště ti mladí frajeři v naleštěných bourácích, kteří jezdí předpis-nepředpis. V sobotu ráno je to již ale v Praze zcela klidné.

Vezír, Ježek a Pavel Česák doporučují: Vezměte si sebou pádla a mladší případně i vesty. Camp leží přímo u vody, je tam přístavní molo a relaxační pausy budou na vodě. (Snad s tímto programem: Pádlování, plachtění, motorové čluny). Celý program srazu uveřejňujeme na jiném místě tohoto čísla KAPITÁNSKÉ POŠTY. Teď již jenom to co zatíží naše kapsy, totiž finanční nároky. Rád bych znovu připomenul, že sraz se koná v hlavním městě, kde je život pěkně drahý. Proto HKVS tentokrát poplatky odstupňoval podle toho, zda se zúčastníte bez ubytování a stravování nebo jakoby s plnou pensí. Prostě situace vypadá takto:

Účastnický poplatek (účastník se ani nestravuje, ani nebydlí):

100 Kč

Účastník nebydlí, ale plně se: 350 Kč

Účastník má plnou pensí (bydlí v campu a stravuje se): 400 Kč

Rozvrh stravování:

Pátek – večeře

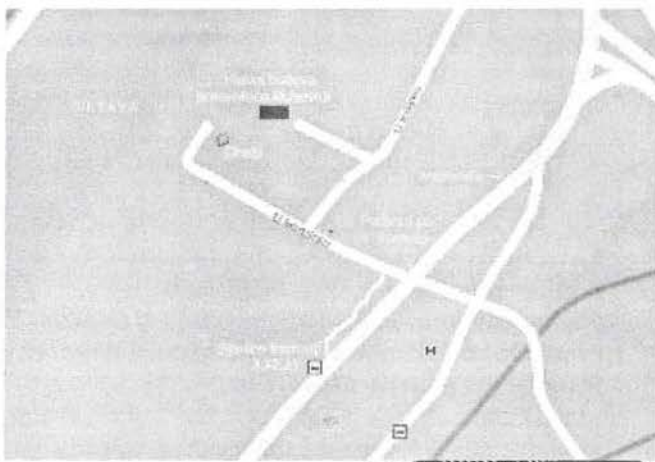
Sobota – snídaně, oběd, večeře

Neděle – snídaně, oběd

Podotýkáme, že předpokládáme příjezdy již v pátek večer, aby se stihl celý program. Je toho dost a bude to náročné!

To by bylo tak prozatím všechno a na viděnou se těší za celý HKVS

Jirka Hold-Amateur

Úplný přehled přírodních katastrof a ekologických

havárií z celého světa

Ryby reagují na změnu klimatu

Zvyšující se teplota světových oceánů láká teplotně ryby k osídlování původně chladnějších oblastí. Ryby i želvy z moře u pobřeží Angoly, Maroka či Mauritanie se nyní vyskytují i ve vodách Azorského pobřeží či u francouzských břehů Atlantiku. „Příčinou může být změna klimatu," mluví Stéphan Auffret, ředitel francouzského oceanária v Grouville. Někteří mořští biologové soudí, že k proměně přispívají i hnojiva spláchnutá z polí. Posilují totiž růst planktonu, čímž zvýší úživnost vod.

Vražedné mrazy na Sibiři

Širokou oblast severovýchodní Asie sužují vánice a extrémně chladné počasí. Tuhá zima panuje v Rusku, Pákistánu, Číně, Japonsku i na Korejském poloostrově. Kvůli krutému počasí zemřelo nejméně 113 lidí.

značně jsou také hmotné škody. Studená fronta drží teplotu již dva týdny pod hranici minus 50 stupňů Celsia. Krasnojarské úřady oznámily, že v oblasti brzy dojdou zásoby uhlí. Pošle omezení v nejpovolenějších oblastech dopravu, aby řidiče i pasažéry ochránila před umrznutím.

Hřmění nad Filipíny

Výbuchy žhavé lávy a sopečného plynu - tak se projevuje filipínský vulkán Mayon. Úřady varovaly obyvatele zjevně do vzdálenosti šesti kilometrů od sopky. Podle odborníků z filipínského vulkanologického ústavu se sepek nachází v období trvale zvýšené aktivity. Při explozi v roce 1814 vulkán Mayon pohřbil celé město a připravil o život 1200 lidí.

Pampa hoří

Suché a horké počasí, které dlouhodobě sužuje argentinské vnitrozemí, způsobilo

lo již několik velkých požárů. Od počátku prosince shořely stovky tisíc hektarů pampy. V plamenech skončilo též více než 3000 kusů dobytka. Několik osad bylo evakuováno. Meteorologové končí sucha prozatím nepředsokládají.

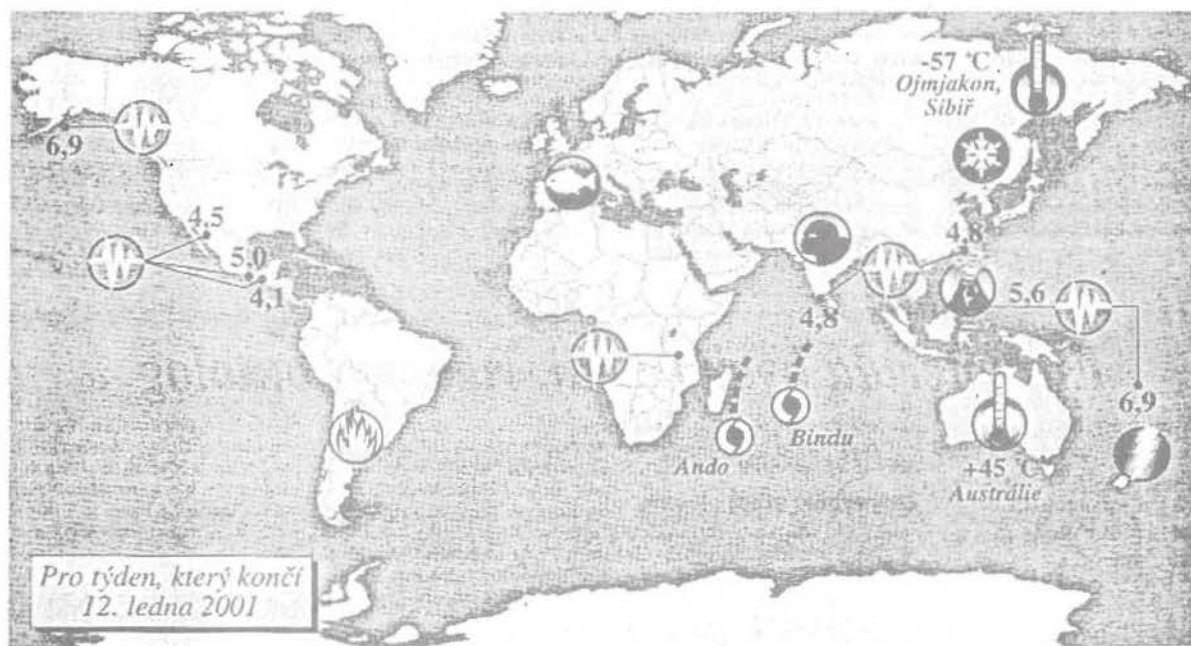
Ničivé krupobíť

Průřez mračen v novozélandském okrese Wairarapa během pouhých 20 minut zničilo jablka za 12 milionů dolarů. Prudký déšť a krupy velikosti golfového míčku znehodnotily vývozní ovoce pouhé tři týdny před sklíním. Ničivá letní bouřka se sice těsně vyhnula vinnicím, kromě zničených jablek však za sebou zanechala i množství rozbítených oken.

Zemětřesení

Ohřesy o síle 4,8 stupně zasáhly jihovýchodní stát Tamil Nadu a Kerala. Jedno dítě zemětřesením nepřežilo a dva dospělí utrpěli zranění. Poškozeno bylo též mnoho staveb.

Série ohřesů neúspěšně zničila v Příkopové propadlině poblíž ne-

Pro týden, který končí 12. ledna 2001

aktivního vulkánu Rangwe v Tanzánii nejméně 140 budov.

Pohyby země pociťují též ve Vanuatské republice v jižním Pacifiku, na jižních Filipínách, Tchaj-wanu, severním a jižním Mexiku a na aljašském ostrově Kodiak.

Cyklony

Tropické cyklony Ando a Bindu neškodně proklouzly nad vodami západ-

ního Indického oceánu. Na pevnině nepříběhly žádné škody. Obě bouře ke konci týdne ztratily na síle a přesunuly se dále na jih.

Invaze opic

Více než deset tisíc opic okupovalo v indickém hlavním městě Dillí vládní úřady. Primátů ohrožovali pracovníky a ničili důležité dokumenty. „Někdy se ocitna tváří v tvář celé skupině

opic, vypalují mohutně," říká jeden z vládních zaměstnanců, Surekha Rao. Agresivní zvířata se pohybují v prostorách ministerstev financí, obrany a zahraničí. Byla pryč viděna i v kanceláři předsedy vlády. Dříve úřady řešily opičí problém Dillí pochytáním primátů a odvezením za města. V současné době jsou však opice i tam přemnožené. Podle ochránců práv zvířat problém vyplývá spíše z přelidněnosti.

Rekordní teploty

Nejvyšší teplotu meteorologové naměřili v uplynulém týdnu na jihu Austrálie, kde se tuř teplo měru vyžehala až na 45 stupňů Celsia. Nejchladněji bylo na Sibiři, kde teplota klesla až na minus 57 stupňů Celsia.

Steve Newman

© Los Angeles Times Syndicate

Kapitánská pošta č. 06 – 2000/2001

Informační zpravodaj vodních skautů a skautek. Vydává HKVS vlastním nákladem jen pro vnitřní potřebu. Pro tento ročník byl na stránkách použit rámeček od br. Cipajse, kapitána 2. oddílu VS v Mimoní.

Příspěvky zasílejte na adresu:

- Ing. Zdeněk Hájek, Štěpánská 16, 110 00 Praha 1 (diskety s texty + papírové předlohy, obrázky).
- E-mail: cesak@volny.cz (jen texty – soubory ve formátu *.TXT)

Sazba a tisk: Tiskárna Ralsko, s. r. o., Mimoň, Malá ul. 168/III, PSČ 471 24, tel./zázn./fax: 0425/862 704